

Πώς να καταπιείτε τον ουρανό

Βαγγέλης Μανουβέλος

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής
Θεάτρου Πορεία

Ο Βαγγέλης Μανουβέλος εργάζεται στον χρηματοπιστωτικό τομέα ως Διευθυντής Διαχείρισης Κινδύνων και διδάσκει Διεθνή Πολιτική Οικονομία στο ΕΑΠ. Είναι υποψήφιος διδάκτορας στο Τμήμα Πολιτισμικής Τεχνολογίας και Επικοινωνίας του Πανεπιστημίου Αιγαίου με θέμα: *Η τηλεοπτική αφήγηση στον 21ο αιώνα. Η περίπτωση των σειρών της πλατφόρμας Netflix*. Έχει δημοσιεύσει διηγήματα στα περιοδικά Πανδώρα, Intellectum, Voices, Culture Book και στο diastixo.gr και έχει βραβευτεί σε διαγωνισμούς διηγήματος (diavasame.gr, εφημερίδα *Το Βήμα*). Το 2018 διακρίθηκε στον διαγωνισμό της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών σε δύο κατηγορίες: νουβέλα (*Πέρδικες*) και θεατρικό (*Είδα τον Σάββα να πετάει*). Το 2021 διακρίθηκε στον διαγωνισμό συγγραφής θεατρικού έργου της Ένωσης Σεναριογράφων Ελλάδος (*Το τραγούδι του τροποκάρουδου*).

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6938694899

Email: emanouvelos@yahoo.gr

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2022 – Ιούλιος 2023) με εισηγητές τους Μάνο Κουνουγάκη, Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Το θεατρικό έργο *Πώς να καταπιείτε τον ουρανό* του Βαγγέλη Μανουβέλου διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Το εξώφυλλο είναι δημιουργία της Ασπασίας-Τατιανής Τσιγαρίδη.

Instagram: @shoujosports

Email: atthorse@gmail.com

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία

Πώς να καταπιείτε τον ουρανό

Βαγγέλης Μανουβέλος

Πειραιάς, Ιούλιος 2023

Υπόθεση

Ο Δημήτρης αποφυλακίζεται κι επιστρέφει στο πατρικό του, όμως η οικογένειά του δεν τον υποδέχεται θερμά. Η μητέρα του Ελένη, χαμένη στις σκέψεις της, σχεδόν δεν τον αναγνωρίζει, η αδερφή του Μυρτώ κι ο σύζυγός της Μηνάς δεν τον θέλουν να μείνει σπίτι, ώστε να συνεχίσουν να ζουν με τη σύνταξη της Ελένης, ενώ ο αδερφός του Γιώργος, μέλος πλέον της πρώην συμμορίας του Δημήτρη, τον κατηγορεί ότι έθεσε σε κίνδυνο τη συμμορία. Ο αρχηγός της συμμορίας Άκης, προσπαθεί να τον ξαναβάλει στο παιχνίδι.

Μέσα από τις σκέψεις της Ελένης, όμως, αναδύεται ένας άλλος κόσμος εξίσου ζωντανός: η ίδια είναι η Ρέα και συνωμοτεί με τα τρία παιδιά της Δία, Ήρα και Ποσειδώνα, προκειμένου να σκοτώσουν τον Κρόνο. Τι θα συμβεί όταν οι ήρωες κατανοήσουν τη διπλή τους υπόσταση; Ποια θα είναι η εξέλιξη της δικής τους Κοσμογονίας;

Τα πρόσωπα του έργου

- **Δημήτρης / Βάνδαλος / Δίας (45 ετών):** αποφυλακίζεται κι επιστρέφει στο πατρικό του, προσπαθεί να κόψει από τις συμμορίες
- **Ελένη / Ρέα (70 ετών):** μητέρα του Δημήτρη
- **Μυρτώ / Ήρα (35 ετών):** αδερφή του Δημήτρη
- **Γιώργος / Λαγός / Ποσειδώνας (30 ετών):** μικρός αδερφός του Δημήτρη, είναι μέλος της πρώην συμμορίας του Δημήτρη
- **Μηνάς / Υπερίωνας (40 ετών):** σύζυγος της Μυρτώ
- **Άκης / Αρχηγός / Κρόνος (70 ετών):** αρχηγός της συμμορίας, που αποκαλύπτεται πως είναι ο πατέρας των τριών αδερφών

1.

Η Ελένη κάθεται στο σαλόνι και πλέκει ένα πουλόβερ. Φαίνεται πως προσπαθεί να μετρήσει τους πόντους αλλά μπερδεύεται. Έχει ένα σχέδιο μπροστά της το οποίο κοιτάζει συνεχώς, αλλά δεν τα βγάζει πέρα. Διαβάζει τις οδηγίες από το σχέδιο.

Ελένη: «Ανεβαίνουμε δέκα - δέκα σειρές. Έχουμε να πλέξουμε δύο πόντους καλούς και τέσσερεις της πλεξούδας. Σταυρώνουμε και πάλι μετά από δέκα πόντους». Τι λέει; «Συνεχίζουμε να πλέκουμε τους επόμενους πόντους της πλεξούδας. Είναι ώρα να σταυρώσουμε». (Γελάει) Εσύ με σταύρωσες. Με 'βαλες πάνω στις βελόνες και με σταύρωσες. (Συνεχίζει να διαβάζει) «Το μίντιουμ έχει περιφέρεια στήθους ένα μέτρο, πενήντα σε φάρδος μπροστά και πενήντα πίσω. Φτάνετε σε ύψος 48 και δημιουργείτε τη λαιμουδιά». (Γελάει) Λαιμουδιά, λαιμουδιά... (Σαν να προσπαθεί να σκεφτεί ένα λογοπαίγνιο) Όχι, όχι... Παραείναι εύκολο. (Σκέφτεται) Ναι, αυτό ίσως...

Γελάει, παίρνει θέση και στη συνέχεια απαγγέλει σαν να διαβάζει τις οδηγίες του σχεδίου, εφαρμόζοντας ταυτόχρονα τις οδηγίες της. Ο φωτισμός αλλάζει, η Ελένη φαίνεται μέσω των οδηγιών σταδιακά να επικαλείται ένα πνεύμα.

Ελένη: Κλείνετε τα μάτια. Γυρνάτε το κεφάλι σας τρεις φορές αριστερά και τρεις φορές δεξιά. Ισορροπείτε στο κέντρο. Αισθάνεστε το βάρος του κεφαλιού να πέφτει στον λαιμό σας. Ο λαιμός σας είναι δυνατός. Εμπιστευθείτε τον. Ο λαιμός σας αντέχει τα πάντα. Μείνετε σταθερή. Κατεβαίνετε 32 πόντους προς τα κάτω και ανεβαίνετε 23. Επαναλαμβάνετε πέντε φορές καλές, προφέροντας τις συλλαβές λαι – μου – διά. Λαι στο τέρμα της κατάβασης, μου στο μέσο και διά στην πλήρη ανάταση. (Κάνει τις κινήσεις) Λαι-μου-διά. Λαι-μου-διά. Λαι-μου-διά. Λαι-μου-διά. Λαι-μου-διά. Έχετε δημιουργήσει την πρώτη σας λαιμουδιά. Τώρα είναι η ώρα να την χρησιμοποιήσετε. Ισορροπείτε στο κέντρο. Αισθάνεστε το βάρος του κεφαλιού να πέφτει στον λαιμό σας. Ο λαιμός σας είναι δυνατός.

Εμπιστευθείτε τον. Ο λαιμός σας αντέχει τα πάντα. Μείνετε σταθερή. Αισθάνεστε τις σκέψεις σας να χύνονται στον λαιμό σας. *(Ξεροβήχει)* Προσοχή, μην πνιγείτε. Αδειάστε. Αφήστε τις σκέψεις σας να χυθούν απ' τη λαιμουδιά.

Έντονος φωτισμός η Ελένη φαίνεται ότι καταλαμβάνεται από το πνεύμα της Ρέας.

Ελένη / Ρέα: Είμαι 'γω η Τιτανίδα Ρέα. Βασίλισσα των γηραιών. Πατέρας μου ο Ουρανός και μητέρα μου η Γη.

Σταματάει απότομα. Η Ελένη φοβισμένη από την κατάληψη προσπαθεί να καταλάβει τι συμβαίνει, αλλά φαίνεται να μη θυμάται. Δυσανασχετεί και κάθεται ξανά στον καναπέ. Παίρνει το πλεκτό στα πόδια της. Έπειτα από λίγο συνεχίζει διαβάζοντας τις οδηγίες, προσπαθώντας να πλέξει.

Ελένη: «Αρχίζουμε να κλείνουμε πλέκοντας μέχρι το επόμενο σημάδι μας. Πάντα έχουμε δυο πόντους στη βελόνα μας και περνάμε τον έναν πάνω από τον άλλον. Είναι λίγο σαν παιχνίδι». Παιχνίδι; *(κουνάει το κεφάλι της)*

Η Μυρτώ μπαίνει στη σκηνή και βλέπει την Ελένη να πλέκει. Χωρίς να της φανεί περίεργο κατευθύνεται προς την τραπεζαρία.

Ελένη: «Στο σταύρωμα των βελόνων χρησιμοποιούμε και το βελονάκι για τη πλεξούδα. Για να συνεχίσουμε να πλέκουμε παράλληλα θα χρησιμοποιήσουμε δυο κουβάρια. Πλέκω ανάποδη μία, ανάποδη δύο, ανάποδη τρεις. Μπαίνουμε στον πρώτο από τους υπόλοιπους πόντους, ελεύθερα σαν θηλιά και τον βγάζουμε απ' τη βελόνα μας».

Μυρτώ: Μήπως να κάνεις κάτι πιο απλό;

Ελένη: Απλό είναι.

Μυρτώ: Είναι απλό να πλέκεις παράλληλα με πέντε βελόνες και δέκα κουβάρια;

Ελένη: Αν ξέρεις είναι.

Μυρτώ: Ο γιατρός είπε να πλένεις λίγο για να κρατάς το μυαλό σου σ' εγρήγορση. Όχι να το στραμπουλήξεις, λες κι έχεις εισαγωγικές στο Χάρβαρντ.

Ελένη: Ποιος γιατρός;

Σιωπή

Μυρτώ: *(αποφεύγοντας να της απαντήσει)* Δε χρειάζεται να κάνεις κάτι τόσο δύσκολο.

Ελένη: Πλένω μια ζωή. Το σχέδιο είναι λάθος. Δε βγαίνουν αυτά που λέει.

Μυρτώ: Πουλόβερ κάνεις;

Ελένη: *(προσπαθεί να θυμηθεί)* Ναι.

Μυρτώ: Μήπως να κάνεις κασκόλ;

Ελένη: Μήπως να κοιτάς τη δουλειά σου; Έτσι εύκολα αλλάζεις ένα πουλόβερ σε κασκόλ;

Μυρτώ: Ξεκίνα καινούργιο.

Η Ελένη σταματάει να πλέκει και πιάνει το μέτωπό της με το χέρι. Σιωπή.

Μυρτώ: Θυμάσαι τι σου είπα το πρωί; Θυμάσαι ποιος σου είπα ότι θα έρθει σήμερα;

Ελένη: *(προσπαθεί να θυμηθεί)* Ναι. Φυσικά και θυμάμαι.

Μυρτώ: Ποιος;

Ελένη: Έλα τώρα.

Μυρτώ: Πες μου ένα όνομα.

Ελένη: Ξέρεις, δεν είναι ωραίο να μη σ' εμπιστεύονται, να αμφισβητούν την κάθε σου κίνηση.

Μυρτώ: Για μένα το λες αυτό;

Ελένη: *(προσπαθεί να θυμηθεί)* Έτσι ήταν ο πατέρας σου. Θυμάμαι μια φορά είχαμε πάει εκδρομή οι τρεις μας στον Όλυμπο. Ψηλά, στην κορυφή, διανυκτερεύσαμε σε ένα καταφύγιο.

Μυρτώ: Εμείς; Στην κορυφή βέβαια. Πού αλλού;

Ελένη: Κρύο... είχε τόσο κρύο. Ο πατέρας σου δεν μπορούσε να συνέλθει. Κι ύστερα ξεκίνησε να χιονίζει. Χιόνι να δουν τα μάτια σου. Πρέπει να έριχνε όλο το βράδυ. Νομίζαμε ότι θα μας θάψει το χιόνι.

Μυρτώ: Μόνο οι τρεις μας ήμασταν;

Ελένη: Ναι

Μυρτώ: Είσαι σίγουρη;

Ελένη: Φυσικά

Μυρτώ: Δεν ήταν κι άλλος ένας; Δε θυμάσαι κι άλλον έναν;

Ελένη: Κι άλλον έναν; Μίλα καθαρά, δε σε καταλαβαίνω.

Μυρτώ: Για προσπάθησε να θυμηθείς. Για φέρε την εικόνα πάλι στο μυαλό σου.
Δε βλέπεις κι άλλον έναν εκεί μαζί μας;

Ελένη: Όχι

Μυρτώ: Για δες καλύτερα.

Ελένη: Τα βαρέθηκα τα παιχνίδια σου. Παίζεις με το μυαλό μου λες κι είσαι κάποια σπουδαία. Ποια νομίζεις πως είσαι κυρία σπουδαία; Μου λες; Ποια;

Μυρτώ: Η κόρη σου είμαι η Μυρτώ.

Ελένη: Αυτό το ήξερα. *(Συγκινημένη)* Το ήξερα.

Σιωπή

Μυρτώ: Και τι έγινε τελικά στο καταφύγιο;

Ελένη: *(Αδιαφορώντας για την ερώτηση της Μυρτώς ξαναδιαβάζει τις τελευταίες οδηγίες)* «Στο σταύρωμα των βελόνων χρησιμοποιούμε και το βελονάκι για τη πλεξούδα. Για να συνεχίσουμε να πλέκουμε παράλληλα θα χρησιμοποιήσουμε δυο κουβάρια.

Μυρτώ: Θυμάσαι;

Ελένη: Πλέκω ανάποδη μία, ανάποδη δύο, ανάποδη τρεις. Μπαίνουμε στον πρώτο από τους υπόλοιπους πόντους, ελεύθερα σαν θηλιά και τον βγάζουμε απ' τη βελόνα μας».

Μυρτώ: Ήταν κι ο Δημήτρης.

Ελένη: «Πλέκω ανάποδη μία, ανάποδη δύο, ανάποδη τρεις».

Μυρτώ: Δεν ήμασταν μόνο οι τρεις μας. Ήταν κι ο Δημήτρης εκεί.

Ελένη: «Πλέκω ανάποδη μία, ανάποδη δύο, ανάποδη τρεις».

Μυρτώ: Ο γιος σου ο Δημήτρης. Ήταν κι αυτός εκεί.

Ελένη: «Πλέκω ανάποδη μία, ανάποδη δύο, ανάποδη τρεις».

Μυρτώ: Κι έρχεται σήμερα εδώ. Μ' ακούς; Αποφυλακίζεται. Βγαίνει απ' τη φυλακή κι έρχεται σήμερα εδώ.

Ελένη: «Μπαίνουμε στον πρώτο από τους υπόλοιπους πόντους...»

Μυρτώ: Μ' ακούς;

Ελένη: «...ελεύθερα σαν θηλιά και τον βγάζουμε απ' τη βελόνα μας».

Η Μυρτώ εκνευρισμένη βγαίνει από τη σκηνή. Η Ελένη ξαναπαίρνει θέση κι επανέρχεται στον αρχικό μονόλογο. Φαίνεται πως θέλει να διερευνήσει τι συνέβη πριν με την κατάληψη.

Ελένη: Κλείνετε τα μάτια. Γυρνάτε το κεφάλι σας τρεις φορές αριστερά και τρεις φορές δεξιά. Ισορροπείτε στο κέντρο. Αισθάνεστε το βάρος του κεφαλιού να πέφτει στον λαιμό σας. Ο λαιμός σας είναι δυνατός. Εμπιστευθείτε τον.

Ο λαιμός σας αντέχει τα πάντα. Λαι-μου-διά. Λαι-μου-διά. Λαι-μου-διά. Λαι-μου-διά. Αισθάνεστε τις σκέψεις σας να χύνονται στον λαιμό σας. (*Ξεροβήχει*) Προσοχή, μην πνιγείτε. Αδειάστε. Αφήστε τις σκέψεις σας να χυθούν απ' τη λαιμουδιά. Μην κάνετε επιλογές, αφήστε όλες τις σκέψεις να πέσουν στη λαιμουδιά, να χαθούν στο χώμα. Να χαθούν στη μητέρα Γη. Εκείνη, μόνο εκείνη θα σας βοηθήσει. Όλες, όλες τις σκέψεις μέσα στη λαιμουδιά. (*Σαν να απαγγέλει τις σκέψεις που πέφτουν στη λαιμουδιά*) Όλυμπος, χιόνι, Κρόνος, Δίας... Όλυμπος, χιόνι, Κρόνος, Δίας... Η Μητέρα Γη θα σας βοηθήσει. Όλες, όλες τις σκέψεις μέσα στη λαιμουδιά. Όλυμπος, χιόνι, Ποσειδώνας, Ήρα... Όλυμπος, χιόνι, Ποσειδώνας, Ήρα... Οι σκέψεις σας έχουν χαθεί. Ισορροπείτε στο κέντρο. Αισθάνεστε το βάρος τ' ουρανού να πέφτει στον λαιμό σας. Ο λαιμός σας είναι δυνατός. Εμπιστευθείτε τον. Ο λαιμός σας αντέχει τα πάντα. Μείνετε σταθερή. Σηκώστε το κεφάλι σας προς τα επάνω. Λαι-μου-διά. Στο δια ανοίξτε το στόμα σας, όσο πιο πολύ μπορείτε, και καταπιείτε τον.

Έντονος φωτισμός η Ελένη φαίνεται ότι καταλαμβάνεται ξανά από το πνεύμα της Ρέας.

Ελένη / Ρέα: Είμαι 'γω η Τιτανίδα Ρέα. Βασίλισσα των γηραιών. Πατέρας μου ο Ουρανός και μητέρα μου η Γη. Εγώ καθορίζω τη ροή των πραγμάτων. Άνδρας μου ο αδερφός μου, Κρόνος, θέλει τα έξι μας παιδιά να σκοτώσει, φοβούμενος τον θρόνο μην του πάρουν. Τα τρία τα 'χει βρει, και θα τ' αφανίσει καταπίνοντάς τα. Τ' άλλα τρία πρέπει να τα κρύψω βαθιά μέσα στη Γη, ψηλά στον ουρανό, για να μη τά βρει.

Ο Δημήτρης μπαίνει στη σκηνή και βλέπει την Ελένη σε έξαρση. Δεν παραξενεύεται, φαίνεται να την έχει ξαναδεί έτσι. Η Ελένη δεν αντιλαμβάνεται την παρουσία του και συνεχίζει.

Ελένη / Ρέα: Μητέρα μου Γη, εσύ, που του Κόσμου προϋπήρχες, και με τον γιο σου Ουρανό, πλάγιασες και γέννησες εμένα και τ' αδέρφια μου, βόηθα με από του μανιακού του Κρόνου την οργή τα εγγόνια σου να σώσω.

Ο φωτισμός επανέρχεται, η Ελένη συνέρχεται, όμως πάλι φαίνεται ότι δε θυμάται τίποτα. Αντιλαμβάνεται την παρουσία του Δημήτρη, τρέχει και τον σφίγγει στην αγκαλιά της.

2.

Ελένη: Άργησες.

Δημήτρης: Ναι.

Η Ελένη κάθεται ξανά και παίρνει το πλεκτό στα χέρια της.

Δημήτρης: Δεν αλλάζεις κλειδιά.

Ελένη: Δεν αλλάζουν τόσο εύκολα.

Δημήτρης: Όπως οι άνθρωποι.

Ελένη: Μπα, τα κλειδιά αλλάζουν δυσκολότερα.

Δημήτρης: (*Λείχνοντάς της το πλεκτό*) Τα καταφέρνεις μ' αυτό;

Ελένη: Έτσι λέω. Αλλά κάποιοι εδώ μέσα δε συμφωνούν μαζί μου.

Δημήτρης: Δε θυμάμαι να σ' ενδιέφερε ποτέ αυτό.

Ελένη: Ούτε 'γω θυμάμαι. Πολλά πράγματα έχουν φύγει απ' το μυαλό μου.

Δημήτρης: Ξέρεις ποιος είμαι;

Ελένη: Άκου ερώτηση. Φυσικά και θυμάμαι. Αυτό το θυμάμαι. Είσαι ο γιος μου ο Δημήτρης.

Δημήτρης: Ξέρεις που ήμουν;

Ελένη: Ε που να ήσουν. Στη δουλειά ήσουν.

Δημήτρης: Ναι, στη δουλειά.

Ελένη: Είναι δύσκολη η δουλειά σου. Να μην κουράζεσαι τόσο.

Δημήτρης: Ναι, θα το προσέξω. Η Μυρτώ που είναι;

Ελένη: Γιατί; Σου έλειψε;

Παύση

Δημήτρης: Ο μικρός;

Ελένη: Πήραμε και μικρό; Σας είπα ότι τα καταφέρνω μόνη μου. Πώς θα βγούμε με τόσα έξοδα;

Δημήτρης: *(Παίζοντας τον ρόλο του)* Δε θα πεθάνεις για να βγάλεις τρεις δεκάρες παραπάνω.

Ελένη: Ποιος θα τα πληρώσει όλα αυτά, μου λες; Ποιος; Δε θα τον δηλώσω. Πώς να τον δηλώσω; ΙΚΑ, σύκα, μίκα... Πώς θα βγούμε;

Δημήτρης: Όταν ανεβαίνει η δουλειά χρειάζεσαι βοήθεια.

Ελένη: Ναι, δε λέω, αλλά...

Δημήτρης: *(Διακόπτοντάς την)* Κι αυτή τη βοήθεια πρέπει να την πληρώσεις.

Ελένη: Μα θα πληρώσω με τα δικά μου κόπια άλλο έναν αργόσχολο;

Δημήτρης: Αν δε σου κάνει τον αλλάζεις.

Ελένη: Εσύ να 'ρθεις. Δεν τον εμπιστεύομαι αυτόν τον μικρό. Τι κάνεις εσύ με τον Άκη; Σου έχω πει εκατό χιλιάδες φορές να μη δουλεύεις μαζί του. Είναι επικίνδυνος. Δε μ' αρέσουν οι δουλειές του.

Δημήτρης: Θα σταματήσω.

Ελένη: Μου τ' ορκίζεσαι;

Δημήτρης: Σου τ' ορκίζομαι. Θα σταματήσω.

Ελένη: Δε λέω, μπορεί να μας έχει βοηθήσει, αλλά πρώτα θα κοιτάξει το τομάρι του. Δε θυμάσαι την άλλη φορά;

Δημήτρης: Ποια απ' όλες;

Ελένη: Τότε που σε κρέμασε κι έτρεχες στα δικαστήρια.

Δημήτρης: Θυμάμαι

Ελένη: Αν δεν ήμουν εγώ, να του τρίζω τα δόντια, μέσα θα ήσουν τώρα.

Δημήτρης: *(Ακολουθώντας τη λογική της, με απογοήτευση)* Ναι, μέσα.

Ελένη: Έτσι είναι μια μάνα. Θα κάνει τα πάντα για τα παιδιά της.

Δημήτρης: Ναι. Σ' ευχαριστώ.

Ελένη: Μα που είναι αυτή η αδερφή σου; *(φωνάζοντας)* Μυρτώ. Μυρτώ, έλα εδώ.

Πότε θα βάλεις ένα πιάτο φαΐ του αδερφού σου;

Δημήτρης: Δεν πειράζει. Δεν πεινάω.

Ελένη: Τι είναι αυτά που λες; Σε βλέπουμε μια φορά στο τόσο και δε θα κάτσεις για φαγητό; Να λέει κι αυτός ότι πέρασες από δω και σ' αφήσαμε νηστικό;

Δημήτρης: Δε θα το πει. Δε δουλεύω πια μαζί του.

Ελένη: Α Μπράβο! Αυτό θέλω κι εγώ. Μα να σ' αφήσει ο παλιάνθρωπος έτσι ξεκρέμαστο;

Δημήτρης: Ναι.

Ελένη: Μυρτώ. Ο αδερφός σου είναι δω. Μυρτώ. Που είσαι;

Η Μυρτώ μπαίνει στη σκηνή.

3.

Η Μυρτώ πλησιάζει διστακτικά προς το μέρος του Δημήτρη.

Ελένη: Τη γλώσσα σου κατάπιες;

Σιωπή

Ελένη: Τι έπαθες; Γιατί δε μιλάς στον αδερφό σου;

Δημήτρης: Μπορεί να μη μ' αναγνωρίζει.

Η Μυρτώ κοιτάζει διερευνητικά τον Δημήτρη αλλά στη συνέχεια απομακρύνεται.

Ελένη: *(κουνώντας αποδοκιμαστικά το κεφάλι)* Καλά... και μετά λέτε ότι εγώ τα 'χω χάσει. Πάω μέσα να δω τι έχει. Σου είπα *(απευθυνόμενη στον Δημήτρη)*.
Δε θα φύγεις από δω νηστικός.

Η Ελένη φεύγει από τη σκηνή.

Δημήτρης: Δε θα μιλήσεις;

Μυρτώ: Δεν είναι εύκολο.

Δημήτρης: Αυτό θα 'πρεπε να το πω εγώ.

Μυρτώ: Εσύ; Γιατί;

Σιωπή

Δημήτρης: Ο μικρός;

Μυρτώ: Ο Γιώργος; *(συγχυσμένη)* Τι θες;

Δημήτρης: Ούτε για τον αδερφό μας δεν μπορώ να ρωτήσω;

Μυρτώ: Μπορείς. Η απάντηση δεν ξέρω αν θα σ' αρέσει.

Δημήτρης: Πολλά πράγματα δε μου αρέσουν. Δε σημαίνει ότι δεν πρέπει να τα ξέρω.

Μυρτώ: Θα τα μάθεις. Θα τα μάθεις όλα. Μην ανησυχείς.

Δημήτρης: Έπαθε κάτι;

Μυρτώ: Όπως το πάρει κανείς.

Δημήτρης: Τι σημαίνει αυτό;

Μυρτώ: Ο αδελφούλης μας, ακολουθεί τα βήματά σου.

Δημήτρης: Τα βήματά μου;

Μυρτώ: Δεν τα ξέρεις;

Δημήτρης: Άμα συνεχίσεις έτσι θα τα πάρω.

Μυρτώ: Δεν ξέρεις τα βήματά σου και θες να στα θυμίσω;

Δημήτρης: Είναι φυλακή;

Μυρτώ: Όχι ακόμη.

Δημήτρης: Δηλαδή;

Μυρτώ: Πως ήσουν εσύ ο Βάνδαλος; Ε αυτός ειν' ο Λαγός. Και δουλεύει με τον
Αρχηγό.

Σιωπή

Μυρτώ: Ούτε ένα παρατσούκλι της προκοπής δεν μπόρεσε να βρει.

Δημήτρης: Δεν πάει έτσι. Δε διαλέγεις εσύ. Οι άλλοι στο φορτώνουν.

Μυρτώ: Οπότε όλα καλά;

Δημήτρης: Για να τον λένε Λαγό, σημαίνει πως ξέρει να φυλάγεται. Άμα τα βρει
σιούρα γίνεται καπνός.

Μυρτώ: Άρα με τις ευλογίες σου;

Δημήτρης: Δεν είπα αυτό.

Μυρτώ: Τότε;

Η Μυρτώ κατευθύνεται προς το μέρος του και τον χτυπάει στον ώμο.

Μυρτώ: Πες μου! Τι είπες;

Δημήτρης: Σταμάτα.

Μυρτώ: Πες μου!

Ο Δημήτρης τη συγκρατεί με τα χέρια και την πετάει στο πάτωμα. Απομακρύνεται.

Δημήτρης: Ωραίο καλωσόρισμα.

Μυρτώ: Ξέχασα τα κόκκινα χαλιά.

Σιωπή.

Δημήτρης: Την είδα πάλι να κάνει τα παλαβά της.

Μυρτώ: Αποκλείεται.

Δημήτρης: Νόμιζα πως είχε σταματήσει.

Μυρτώ: Έχει σταματήσει.

Δημήτρης: Καλά, κατάλαβα.

Μυρτώ: Σου είπα την παρακολουθώ.

Δημήτρης: Με μεγάλη επιτυχία.

Μυρτώ: Δεν μπορώ να είμαι συνέχεια από πάνω της.

Δημήτρης: Γι' αυτό δε μετακομίσατε δω με τον άντρα σου;

Στη σκηνή μπαίνει η Ελένη με έναν δίσκο πάνω στον οποίο είναι μια αμαγείρευτη αγκινάρα και ένα κουτάλι. Αφήνει τον δίσκο στο τραπέζι του σαλονιού.

Ελένη: Έλα αγόρι μου. Έλα να φας κάτι.

Δημήτρης: Μπήκες σε φασαρία. Δε χρειαζόταν.

Ελένη: Όχι, θα 'χουμε τον άλλον να λέει ότι δε σε ταΐσαμε.

Η Μυρτώ πλησιάζει την Ελένη και κοιτάζει με απορία τον δίσκο.

Ελένη: *(Απευθυνόμενη στον Δημήτρη)* Έλα που σου λέω.

Μυρτώ: Τι έκανες εκεί;

Ελένη: Ετοιμασα κάτι, αφού εσύ δεν καταδέχτηκες.

Μυρτώ: Και τι έφερες;

Ελένη: Κάτι να φάει.

Μυρτώ: Τι; Τι να φάει; Βλέπεις τι έφερες;

Ελένη: *(διστακτικά)* Ναι

Μυρτώ: Μια αμαγείρευτη αγκινάρα κι ένα κουτάλι.

Ελένη: Δεν...

Μυρτώ: Εσύ θα την έτρωγες;

Ελένη: Εγώ...

Μυρτώ: Απάντησέ μου. Θα την έτρωγες;

Ελένη: Ό,τι κι αν κάνω. Ό,τι κι αν πω. Αχάριστοι. Όλοι σας.

Ο Δημήτρης αρπάζει την αγκινάρα με το χέρι και ξεκινάει να την τρώει. Οι δυο γυναίκες τον κοιτούν έκπληκτες.

Δημήτρης: Μια χαρά είναι. Λίγο τσιμπημένη στ' αλάτι.

Η Ελένη βάζει τα κλάματα και φεύγει από τη σκηνή. Σιωπή. Ο Δημήτρης συνεχίζει να τρώει την αγκινάρα.

Μυρτώ: Μπορείς να σταματήσεις.

Δημήτρης: Γιατί; Μια χαρά είναι.

Σιωπή

Μυρτώ: Φαντάσου να 'ταν τελείως μόνη.

Δημήτρης: Τώρα δε θα 'ναι.

Μυρτώ: Πιστεύεις ότι θα τα καταφέρεις καλύτερα;

Δημήτρης: Που είναι ο άντρας σου;

Μυρτώ: Τι τον θες;

Δημήτρης: Πρέπει να μιλήσουμε.

Μυρτώ: Δε φεύγουμε απ' το σπίτι.

Δημήτρης: Θα το δούμε.

Μυρτώ: *(ειρωνικά)* Κοίτα δω. Ήρθαν τ' άγρια να διώξουνε τα ήρεμα.

Δημήτρης: Εσείς είστε τα ήρεμα; Δε νομίζω.

Η Μυρτώ φεύγει από τη σκηνή φωνάζοντας τον άντρα της.

Μυρτώ: Μηνά.! Μηνά. Σήκω πάνω. Έλα να δεις έναν τύπο που θα μας βγάλει απ' το σπίτι. Μηνά. Μηνά.

4.

Ο Μηνάς εμφανίζεται στη σκηνή. Χωρίς να μιλήσει προχωρά προς το μέρος του Δημήτρη. Οι δύο άντρες ανταλλάσσουν βλέμματα. Ο Μηνάς κοιτάζει τα απομεινάρια της αγκινάρας.

Μηνάς: Ε λοιπόν, ποιος θα το περίμενε ότι θα έφτανε αυτή η σπουδαία μέρα;

Σιωπή

Μυρτώ: Ο μάγκας από δω θέλει να μας διώξει.

Μηνάς: Η οικογένειά μας δυνατή, να υποδέχεται το «απολωλός πρόβατον». Να ανοίγει τη ζεστή αγκαλιά της για να υποδεχτεί το χαμένο μέλος της.

Δημήτρη: Ξέρεις την παραβολή;

Μηνάς: «Ποιος άνθρωπος, που έχει εκατό πρόβατα και χάσει ένα από αυτά, δεν εγκαταλείπει τα ενενήντα εννιά στην έρημο και δεν πηγαίνει προς το χαμένο, ωσότου να το βρει; Και όταν το βρει, το θέτει πάνω στους ώμους του χαίροντας και, αφού έρθει στον οίκο του, συγκαλεί τους φίλους και τους γείτονες, λέγοντάς τους: “Συγχαρείτε με, γιατί βρήκα το πρόβατό μου το χαμένο”».

Δημήτρη: (ειρωνικά) Έτσι θα γίνει χαρά στον ουρανό για έναν αμαρτωλό που μετανοεί παρά για ενενήντα εννιά δίκαιους οι οποίοι δεν έχουν ανάγκη μετάνοιας.

Μηνάς: Βλέπω κάποιος βρήκε χρόνο να διαβάσει τα ευαγγέλιά του.

Μυρτώ: Πας καλά; Τι τσαμπουνάς τόση ώρα;

Μηνάς: Είναι η χαρά μεγάλη. Αλλά ας μην κρύβομαι. Το είχα προβάρει για να κάνω εντύπωση. Μια παραβολή πάντα ηρεμεί τα πνεύματα.

Δημήτρη: Οπότε; Εγώ είμαι ο αμαρτωλός κι εσείς οι δίκαιοι;

Μυρτώ: Γιατί; Έχεις αντίθετη άποψη;

Μηνάς: Κανείς δεν είναι αμαρτωλός και κανείς δεν είναι δίκαιος.

Μυρτώ: Τότε τι λες τόση ώρα;

Μηνάς: Λέω ότι υποδεχόμαστε τον αδερφό σου με ανοιχτή αγκαλιά.

Μυρτώ: Κατάλαβα. Δεν ξέρεις τι λες.

Δημήτρης: Θέλω να φύγετε από το σπίτι.

Μυρτώ: Τον ακούς; Για να σε δω τώρα κύριε «ανοιχτή αγκάλη»!

Δημήτρης: Δε χωράμε όλοι μαζί. Θα κάτσω εγώ με τη μάνα και τον μικρό.

Μυρτώ: Βλέπω βγήκες αποφασισμένος. Εμάς μας συμπεριέλαβες πουθενά στα
μεγαλεπήβολα σχέδιά σου;

Δημήτρης: Αν ερχόσουν να με δεις, θα στο είχα πει.

Μυρτώ: Α μάλιστα. Κατάλαβα. Αυτό είναι το πρόβλημά σου. Ότι δε σ' επισκέφτηκα. Και δε μου λες «κύριε τα ξέρω όλα», σε ποιον θα άφηνα τη γριά; Να την έπαιρνα κι αυτή μαζί; Ν' αρχίσει να κάνει την Τιτανίδα Ρέα στο επισκεπτήριο; Ε; Για πες μου; Θα σου άρεσε αυτό;

Δημήτρης: Πέντε χρόνια. Ήμουν μέσα πέντε χρόνια.

Μυρτώ: Και λοιπόν; Τόσο εύκολο νομίζεις ήταν;

Δημήτρης: Ούτε μια φορά. Ούτε μία.

Σιωπή

Μηνάς: Εγώ λέω όλοι μαζί, να καθίσουμε ήρεμα κι ωραία να βρούμε μια κοινή λύση. Όλοι μαζί.

Δημήτρης: Δίκαιοι κι αμαρτωλοί.

Μηνάς: Δίκαιοι κι αμαρτωλοί. Ελάτε. Ελάτε.

Οι τρεις τους κατευθύνονται διστακτικά προς το καθιστικό. Η Μυρτώ μαζεύει τα απομεινάρια της αγκινάρας και τα βάζει πάνω στον δίσκο. Κάθονται.

Μυρτώ: *(μονολογώντας)* Μετά μου λες, να την αφήσω μόνη.

Μηνάς: *(Απευθυνόμενος στον Δημήτρη)* Ωραία. Πως ήταν λοιπόν;

Δημήτρης: Στο πεντάστερο;

Μυρτώ: Πας καλά μωρέ; Τι τον ρωτάς;

Μηνάς: Σε παρακαλώ Μυρτώ. Προσπαθώ να χτίσω κοινό έδαφος.

Μυρτώ: Όπα ρε μεγάλη διαπραγματευτή. Μήπως να το σκεφτείς για ΟΗΕ μεριά;

Δημήτρης: Με γνώσεις στις παραβολές, τα παραμύθια θα πάνε σύννεφο.

Μυρτώ: Ό,τι πρέπει για τον ρόλο.

Μηνάς: *(Ευχαριστημένος που οι άλλοι δύο τα βρίσκουν, χωρίς να το δείχνει)* Τα πράγματα στη ζωή δεν πάνε όπως τα προγραμματίζεις. Αλλά, εσύ το ξέρεις αυτό καλύτερα.

Δημήτρης: Όσο να πεις.

Μυρτώ: Ο διαπραγματευτής παίρνει μπρος. Δίνει δικιο και στις δυο πλευρές.

Μηνάς: Δουλειές δεν υπάρχουν. Κι όσες υπάρχουν, σου ζητάνε να τους πληρώνεις για να δουλέψεις. Το διανοείσαι; Δοκιμαστική περίοδος και πράσινα άλογα. Πας σαν το κορόιδο, χωρίς φράγκο, σου φορτώνουν όλη τη δουλειά, σ' έχουν από το πρωί μέχρι το βράδυ, και μετά φιλάκια. Ευχαριστούμε πολύ αλλά δε θα προχωρήσουμε σε συνεργασία.

Δημήτρης: Όλες οι δουλειές έτσι είναι;

Μηνάς: Δυστυχώς

Μυρτώ: Δεν είναι. Ήμαρτον. Αν θες να βρεις κάτι, βρίσκεις.

Μηνάς: Δεν το 'ξερα να κάνω το γιαρσόνι στα γεράματα.

Μυρτώ: Ποια γεράματα ρε Μηνά;

Μηνάς: Δεν υπάρχει περίπτωση. Ούτε για μένα, ούτε για σένα. Γιαρσόνια δε θα γίνεις.

Μυρτώ: Ναι, μόνο διευθύντρια.

Μηνάς: Ξέχασέ το. Δε σ' αφήνω.

Δημήτρης: Και σας φτάνει η σύνταξη της Ελένης;

Μηνάς: Πας καλά; Άμα περιμέναμε από ψίχουλα.

Δημήτρης: Τότε;

Η Μυρτώ σηκώνεται και φεύγει από το καθιστικό. Ο Μηνάς αποφεύγει να απαντήσει.

Δημήτρης: Θ' απαντήσει κάποιος;

Σιωπή

Δημήτρης: Ο Άκης; Είναι ο Άκης. Σωστά;

Σιωπή

Δημήτρης: Θα μου απαντήσετε;

Μηνάς: Ναι, μας έχει βοηθήσει.

Δημήτρης: Σας έχει βοηθήσει; Αυτό έχεις να πεις;

Μηνάς: Τι να πω;

Δημήτρης: Μου λες τόση ώρα μαλακίες για δουλειές που πληρώνεις αντί να σε πληρώνουν για να μου πεις αυτό;

Μηνάς: Όχι...

Δημήτρης: Ήταν η αιτία που μπήκα μέσα, έχει προσπαθήσει να μου κάνει κακό ακόμη και στη φυλακή, απέφευγα τα τσιράκια του όπως ο διάολος το λιβάνι κι εσείς όλο αυτό τον καιρό έχετε ανοίξει τα ποδιά και τον παίρνετε κανονικά;

Μηνάς: Δεν είναι έτσι.

Δημήτρης: Πως είναι Μηνά; Θα μου πεις εσύ πως είναι;

Μηνάς: Ο Άκης τίμησε τη θυσία σου. Αναγνώρισε ότι δεν τον κάρφωσες. Μας πρόσεξε όλους όσο ήσουν μέσα.

Δημήτρης: Είσαι τελείως βλάκας.

Μηνάς: Καλά, λέγε.

Δημήτρης: Σας πρόσεξε. Με το αζημίωτο.

Μηνάς: Δε μου ζήτησε ποτέ τίποτα.

Δημήτρης: Ναι, αφού κάνει δουλειές με τον μικρό.

Μηνάς: Ο Γιώργος ξέρει να φυλάγεται.

Δημήτρης: Σε τοίχο μιλάω; (*Απευθυνόμενος στη Μυρτώ*) Εσύ δε θα μιλήσεις;

Μυρτώ: Τι να πω;

Δημήτρης: Σωστά, τι να πεις; Έχεις κάτι να πεις; Μόνο την έξυπνη ξέρεις να κάνεις ότι ο αδερφός μας ακολούθησε τα βήματά μου.

Μυρτώ: Τι θράσος.

Δημήτρης: Θράσος;

Μυρτώ: Μεγάλο. Έρχεσαι δω μας το παίζεις μετανιωμένος αμαρτωλός...

Δημήτρης: (*Διακόπτοντάς την*) Ο άντρας σου τα λέει αυτά.

Μυρτώ: Μας το παίζεις «εγώ μπήκα μέσα, διάβασα τα ευαγγέλια, είδα το φως τ' αληθινό και τώρα εξαφανιστείτε απ' τη ζωή μου γιατί μου κάνετε κακό» και θες να πούμε ευχαριστώ;

Δημήτρης: Έπρεπε να τον σταματήσεις.

Μυρτώ: Ποιον; Τον Άκη; Μιλάς γι' αυτόν λες κι είναι κάποιος ξένος. Λες και δεν είναι οικογένεια.

Δημήτρης: Δεν είναι. Μην το ξαναπείς αυτό.

Μυρτώ: Καλά. Καληνύχτα.

Δημήτρης: Έπρεπε να σταματήσεις τον μικρό.

Μυρτώ: Εντάξει. Αυτή η συζήτηση, επισήμως, δεν οδηγεί πουθενά.

Μηνάς: Όχι, όχι, πρέπει να βρούμε κοινό έδαφος.

Μυρτώ: Άσε μας μωρέ κι εσύ. Που ψωνίστηκες ότι είσαι ουδέτερος διαπραγματευτής. Από που κι ως που; Μια χαρά βολεύτηκες πέντε χρόνια ξύσιμο.

Μηνάς: Καλά, εσύ κι ο αδερφός σου, όλα τα ξέρετε.

Σιωπή

Δημήτρης: Κανονίστε την πορεία σας. Δεν ξέρω τι θα κάνετε. Ζητήστε βοήθεια από τον Άκη σας. Ζητήστε βοήθεια από όποιον θέλετε. Σε μια βδομάδα να 'χετε φύγει από σπίτι.

Σιωπή

Δημήτρης: *(Απευθυνόμενος στον Μηνά)* Έχεις μια αλλαξιά ρούχα να κάνω ένα μπάνιο;

Μηνάς: Δες στο δωμάτιο, στη ντουλάπα. Έχει ό,τι θες.

Ο Δημήτρης φεύγει από τη σκηνή.

5.

Η Μυρτώ μαζεύει τα απομεινάρια της αγκινάρας.

Μηνάς: Μια χαρά είναι ο αδερφός σου.

Σιωπή

Μηνάς: Νόμιζα πως θα τον επηρέαζε περισσότερο.

Μυρτώ: Άσε τον αδερφό μου και κοίτα να δεις εμείς τι θα κάνουμε.

Μηνάς: Τι; Αυτά που είπε να φύγουμε; Λόγια του αέρα. Μόλις δει πόσο πολύ τον αγαπάμε θα το ξεχάσει. Θα ισορροπήσει, θα κάνει τους υπολογισμούς του και θα τραβήξει πίσω τα νύχια.

Μυρτώ: Τόσο ζεν πια; Τίποτα δε διαταράσσει την ηρεμία σου;

Μηνάς: Εδώ είμαστε και θα το δεις.

Στη σκηνή μπαίνει ο Γιώργος, φορώντας ακουστικά και κρατώντας στα χέρια ένα τάμπλετ.

Γιώργος: *(μιλώντας στα ακουστικά)* Οκ το επεισόδιο τελείωσε, αλλά πρέπει να δούμε το επόμενο. Ναι, μοιράζει χαρτί πάλι ο Γουόλτερ και παίζουν οι καλύτεροι: Μάικ, Τζίμι και Μαρί. *(παύση, ακούει)* Ποια Σκάιλερ και ποιος Τζέσου ρε φίλε; Δεν τα λένε οι τύποι, δεν τα λένε καθόλου. Δε γίνεται τη στιγμή εκείνη, που πρέπει να σε πιάσουν από το λαιμό, να σφυρίζουν αδιάφορα. Που το 'χεις δει αυτό; Και τι ζητήσαμε ρε φίλε; Να παίζουν χαρακτήρα ζητήσαμε. Σε απλές σκηνές, στο τίποτα. Δε γίνεται ρε φίλε. *(παύση, ακούει)* Ναι, σωστός. Πρέπει να δούμε και τους άλλους. Οπωσδήποτε Χανκ και Γιας. Οπωσδήποτε. Έχουν παίζει κάτι επεισόδια οι δυο τους, τα σαγόνια κάτω, θα σέβεστε λέμε. Ναι σίγουρα. *(παύση, ακούει)* Τώρα αστειεύεσαι. Πες μου πως κάνεις πλακίτσα. Πες μου πως με τεστάρεις. Πες μου πως βλέπεις άλλη γαμημένη σειρά. *(παύση, ακούει)* Λύντια, Τοντ και Γουόλτερ Τζούνιορ; Είπες Λύντια, Τοντ και Γουόλτερ

Τζούνιορ; Σε άκουσα καλά; Λύντια, Τοντ και Γουόλτερ Τζούνιορ; Τι να σου πω ρε μαλάκα; Τι να σου πω; Ώρες – ώρες νομίζω πως βλέπεις τη γαμημένη Κάντυ - Κάντυ ρε φίλε. Άμα ήθελα κινούμενα σχέδια ρε μάγκα, τα σκίτσαρα και μόνος μου. Η σειρά δεν είναι άνιμε λέμε, η σειρά θέλει ηθοποιούς μ' αρχίδια. Κι όποιος δεν τα λέει, να μας αδειάζει τη γωνιά. Γρήγορα κιόλας. (παύση, ακούει) Έ ναι ρε φίλε. Γιατί αλλιώς δεν είσαι Breaking Bad, είσαι η γαμημένη Κάντυ - Κάντυ. Άλλο πράγμα λέμε. (παύση, ακούει) Ναι, μιλάμε.

Ο Γιώργος κοιτάζει το τάμπλετ του και στέλνει μηνύματα.

Γιώργος: Ήρθε;

Μηνάς: (κοροϊδευτικά) Ο Γουόλτερ Γουάιτ;

Γιώργος: Ο Βάνδαλος.

Μυρτώ: Τι; Δε θα πάρει αυτός τον κύριο ρόλο; Θα τον ριξεις σε δεύτερη διανομή;

Γιώργος: Έχω μια ρολάρα για σένα αδελφούλα, που φυσάει. Αλλά θα πρέπει να περάσεις από οντισιόν. Δε θα γαμήσω τη σειρά για να παίξει το σόι κι οι γκόμενες μου.

Μυρτώ: Έλα; Έχεις και γκόμενες; Εγώ νόμιζα πως έχεις μόνο το τάμπλετ.

Γιώργος: (κοροϊδευτικά) Όχι, σταμάτα. Όχι, σε παρακαλώ. Όχι, τόσο χιουμοράκι. Με πεθαίνεις εδώ. Με πεθαίνεις. Σταμάτα.

Μυρτώ: Πες μου τι ρόλο θα πάρει ο αδερφούλης μας;

Γιώργος: Από οντισιόν κι αυτός.

Μηνάς: Τον σκέφτεσαι όμως για Γουόλτερ Γουάιτ; Έτσι, δεν είναι;

Γιώργος: Ανάλογα με τις ανάγκες του επεισοδίου.

Μηνάς: Δεν μπορεί. Τόση εμπειρία στον ρόλο να πάει χαμένη;

Μυρτώ: Δε νομίζω πως είναι εφάμιλλη. *(απευθυνόμενη στον Γιώργο)* Σωστά;

Γιώργος: Ευχαριστώ, αλλά δεν ψάχνω για casting director.

Μυρτώ: Φυσικά, αυτό το κάνει ο Αρχηγός. Εσύ είσαι μόνο ένα λαγουδάκι.

Γιώργος: Πάει κάπου η φασούλα;

Μυρτώ: Πάει στο ότι ο Βάνδαλος ήρθε με πολύ τσαμπουκά να μας βγάλει απ' το σπίτι.

Γιώργος: Δεν παίζει. Μην ανησυχείς.

Μηνάς: Αυτό της λέω κι εγώ. Πες το βρε Γιώργη στην αδερφή σου να χαλαρώσει.

Γιώργος: Βασικά εσύ πρέπει να χαλαρώσεις.

Μυρτώ: Κι άλλο;

Μηνάς: Ναι, Γιώργο μου. Ναι, να χαλαρώσω. Σήμερα είναι η οντισιόν μου...

Μυρτώ: *(Διακόπτοντάς τον)* Η ποια σου;

Μηνάς: Η οντισιόν μου... και πρέπει ν' αποβάλλω όλη την αρνητική ενέργεια.

Γιώργος: Δεν της είπες τίποτα; Θηρίο, λέμε.

Μηνάς: Ε δε θα σπάσω χαρακτήρα πριν ακόμη βγω στο πλατό.

Μυρτώ: *(Απευθυνόμενη στον Γιώργο)* Πες μου ότι τρολάρεις.

Μηνάς: Τι πράγμα;

Μυρτώ: Πες μου ότι λες ό,τι σου κατέβει.

Μηνάς: Θεε να σου πω ψέματα;

Γιώργος: Ο γαμπρούλης μου έχει οντισιόν σήμερα αδελφούλα. Και πολύ άργησαν να ξαναφυτρώσουν αυτά που του κοψες.

Μυρτώ: Ναι, φυσικά, εγώ του 'φταιγα. Και τώρα που 'ναι υπό την προστασία σου, θ' ανθίσει.

Γιώργος: Θα δεις να βγαίνει ένα μπουμπουκάκι και θα τρίβεις τα μάτια σου.

Μυρτώ: Ναι, καλά.

Μηνάς: Τι έγινε μωρό μου; Καμιά εμπιστοσύνη στον αντρούλη σου;

Γιώργος: Ζηλεύει Μηνά. Ζηλεύει. Αλλά δεν υπάρχει λόγος. Αν πάει καλά μαζί σου, θα την περάσουμε κι αυτή οντισιόν. Έχουμε λέμε πολλά επεισόδια να γυρίσουμε.

Μυρτώ: Κατάλαβα.

Μηνάς: *(συνωμοτικά)* Λοιπόν, Γιώργο. Όπως είπαμε, μπαίνω στο κατάστημα και...

Γιώργος: *(Διακόπτοντάς τον)* Όπα, όπα, όπα, όπα. Δεν καταλαβαίνω τι λες. Δε σε ακούω καν. Δε σε βλέπω καν. Δεν υπάρχεις πουθενά.

Μηνάς: Αφού είμαι μπροστά σου.

Μυρτώ: *(Ειρωνικά, προς τον Γιώργο)* Το μπουμπουκάκι;

Γιώργος: Τις οδηγίες Μηνά, τις δίνει ο σκηνοθέτης μόνο όταν είναι με τους ηθοποιούς του. Όχι, όταν παρευρίσκονται κι άσχετοι, εκτός συνεργείου.

Μηνάς: Ε, η Μυρτώ δεν είναι άσχετη.

Γιώργος: *(αγριεμένα)* Κατάλαβες τι σου είπα;

Μηνάς: Ok, ok, μη βαράς, κατάλαβα.

Γιώργος: Ωραία, πήγαινε να ετοιμαστείς, γιατί η οντισιόν ξεκινάει σε δυο ώρες. Πρέπει να πάμε στο πλατό.

Μηνάς: Στις διαταγές σου αφεντικό *(Ο Γιώργος τον κοιτάζει περίεργα)*. Λαγέ *(το ίδιο)*. Γουόλτερ. Σκηνοθέτη. Auteur. Φεύγω. Εγώ. Τώρα.

Ο Μηνάς φεύγει από τη σκηνή. Ο Γιώργος κοιτάζει το τάμπλετ και φαίνεται να στέλνει μηνύματα. Η Μυρτώ τον πλησιάζει.

Μυρτώ: Θα μου πεις τι συμβαίνει;

Γιώργος: Προσπαθώ να στήσω ένα όρντινο για αύριο αλλά δε βρίσκω κόσμο.

Μυρτώ: Με δουλεύεις;

Γιώργος: Τι; Είσαι μέσα;

Μυρτώ: Σταμάτα να χρησιμοποιείς όσα σπούδασες για να καλύψεις τις παρανομίες σου.

Γιώργος: Τις ποιες μου;

Μυρτώ: Μ' άκουσες.

Γιώργος: *(απειλητικά)* Εγώ, δουλεύω σαν βοηθός σκηνοθέτη σε τηλεοπτική σειρά. Φτιάχνω το πρόγραμμα των γυρισμάτων και προετοιμάζω ηθοποιούς και συντελεστές. Η δουλειά μου απαιτεί να καταλαβαίνω ποιος κάποιος κάνει για τον ρόλο και ποιος όχι, εάν χρειάζεται τη βοήθειά μου ή όχι, εάν πρέπει να τον κρατήσω στη σειρά ή όχι. Δουλεύω σ' αυτό που σπούδασα. Κι είμαι πολύ ευχαριστημένος που το κάνω αυτό. Εσύ;

Μυρτώ: Τι εγώ;

Γιώργος: Εσύ είσαι ευχαριστημένη με αυτό που κάνεις;

Μυρτώ: Τι κάνω;

Γιώργος: Έλα ντε; Τι άλλο κάνεις, εκτός απ' το να τρως τη σύνταξη της Ελένης;

Μυρτώ: Γιατί ανακατεύεις τον Μηνά στις δουλειές σου;

Γιώργος: Εκείνος το ζήτησε.

Μυρτώ: Α ναι;

Γιώργος: Δεν πιέζω καταστάσεις. Αν θέλει να δοκιμαστεί, είμαι δω να τον βοηθήσω.

Μυρτώ: Σωστά. Κυνηγός ταλέντων.

Γιώργος: Μ' αρέσει.

Μυρτώ: Με δώρο στα υποψήφια θύματα «ελευθέρως στη φυλακή».

Γιώργος: Δε μ' αρέσει.

Μυρτώ: (αγριεμένη) Να τον αφήσεις ήσυχο.

Γιώργος: Δεν είναι μωρό.

Μυρτώ: Ξεκόλλα μαλακισμένο.

Γιώργος: Όπα αδερφούλα. Ίσιωνε. Παραδέξου το ντε.

Μυρτώ: Ποιο πράγμα;

Γιώργος: Ότι εσύ τον έβαλες επάνω. Μυρίστηκες το μπαγιόχο να 'ρχεται και τον κατεύθυνες αριστοτεχνικά στη στοργική μας αγκαλιά.

Σιωπή. Η Μυρτώ φαίνεται να σκέφτεται κάτι.

Μυρτώ: Μπορείς να μου υποσχεθείς κάτι;

Γιώργος: Ωχ αρχίσαμε.

Μυρτώ: Μπορείς να μου υποσχεθείς ότι αυτή θα είναι η πρώτη και τελευταία δουλειά για τον Μηνά;

Γιώργος: Με δουλεύεις; Πώς ακριβώς θα γίνει αυτό;

Μυρτώ: Κάτι έχω σκεφτεί.

Γιώργος: Αυτό φοβόμουν.

Μυρτώ: Αλλά θα μιλήσω πρώτα μαζί του.

Γιώργος: Κάνε ό,τι καταλαβαίνεις. Αλλά να 'ναι κάτι που θα 'χει μέλλον, αλλιώς σε βλέπω με τον αντρούλη σου να παίζετε σ' άλλο σήριαλ.

Στη σκηνή εμφανίζεται ο Δημήτρης.

6.

Ο Δημήτρης πλησιάζει τον Γιώργο. Υπάρχει αμηχανία μεταξύ των δύο αντρών.

Δημήτρης: Μάλλον δεν το 'χετε με τις υποδοχές σ' αυτό το σπίτι.

Ο Γιώργος αγκαλιάζει συγκινημένος τον αδερφό του.

Γιώργος: Μου 'λειψες ρε μαλάκα. Μου 'λειψες.

Ο Δημήτρης τον πιάνει από το λαιμό και τον κοιτάζει στα μάτια.

Μυρτώ: Μήπως να σας αφήσω μόνους;

Οι δυο άντρες συνεχίζουν να μη μιλούν.

Μυρτώ: Καλά. Φιλάκια.

Η Μυρτώ φεύγει από τη σκηνή. Ο Γιώργος φαίνεται να θυμάται τους λόγους που μπήκε ο αδερφός του στη φυλακή και απογοητεύεται.

Δημήτρης: Έλα, τι έπαθες τώρα.

Γιώργος: Τίποτα.

Δημήτρης: Λέγε

Γιώργος: Τίποτα λέμε.

Ο Γιώργος πιάνει το πλεκτό της Ελένης.

Δημήτρης: Είδα συνεχίζει τα ρεσιτάλ της.

Γιώργος: Όπως όλοι μας.

Δημήτρης: (γελώντας) Κάνεις κι εσύ μήπως κανέναν Τιτάνα;

Γιώργος: Ο Βάνδαλος και τα σιγουράκια του. Επειδή δε βλέπω κάτι μπροστά μου, απλά δεν υπάρχει.

Δημήτρης: Όχι, όχι μάγκα. Όχι με το καλημέρα φιλοσοφίες.

Γιώργος: *(Κάνοντας τον χιμπατζή)* Ου, Ου! Μόνο ό,τι βλέπω μπροστά μου υπάρχει. Μόνο ό,τι βλέπω μπροστά μου υπάρχει.

Δημήτρης: *(Κυνηγώντας τον στη σκηνή)* Έλα δω ρε.

Γιώργος: *(Κάνοντας τον χιμπατζή)* Ου, Ου, Ου! Δεν υπάρχει τίποτα άλλο στον κόσμο. Μόνο ό,τι βλέπω μπροστά μου υπάρχει.

Δημήτρης: *(γελώντας)* Έλα δω ρε να σου πω τι υπάρχει.

Γιώργος: Ου, Ου, Ου! Μόνο ό,τι βλέπω μπροστά μου υπάρχει. Μόνο ό,τι βλέπω μπροστά μου υπάρχει.

Δημήτρης: Έλα δω βρε πουστράκιο να δεις το παλαμάρι του χιμπατζή.

Γιώργος: Ου, Ου! Δεν μπορώ να σε πιάσω.

Δημήτρης: Έλα δω.

Ο Δημήτρης καταφέρνει να πιάσει τον Γιώργο και πέφτουν κι οι δύο αγκαλιά στο πάτωμα.

Δημήτρης: Ποιος είναι ο χιμπαντζής τώρα ρε;

Γιώργος: Ου, Ου, Ου!

Δημήτρης: Για λέγε. Ποιος;

Γιώργος: Ου, Ου, Ου!

Ο Δημήτρης φαίνεται να συγκινείται.

Δημήτρης: Τον θυμάσαι καθόλου τον γέρο ρε;

Γιώργος: Τον θυμάμαι.

Δημήτρης: Τι; Αυτό έχεις να πεις μόνο;

Γιώργος: *(διστάζοντας)* Όχι.

Δημήτρης: Αν ζούσε σήμερα ο γέρος, δε θα σ' άφηνε να κάνεις δουλειές μαζί του.

Γιώργος: Με τον καλύτερό του φίλο εννοείς;

Δημήτρης: Αυτές τις μαλακίες στις έχει πει αυτός;

Γιώργος: Ο πατέρας μας ήταν η βιτρίνα του Άκη.

Δημήτρης: Έχεις καταπιεί ό,τι μαλακία σου 'χει σερβίρει.

Γιώργος: Ο Άκης...

Ο Δημήτρης σηκώνεται απότομα και δεν αφήνει τον Γιώργο να του πει.

Γιώργος: Κάτσε ρε να σου πω κάτι. Ο Άκης...

Δημήτρης: *(Διακόπτοντάς τον)* Δουλεύεις ακόμη μαζί του;

Γιώργος: Κατευθείαν στο ψητό.

Δημήτρης: Γιατί; Θεσ και προκαταροτικά;

Γιώργος: Σου είπα έχει αλλάξει.

Δημήτρης: Μου το πες πριν έξι μήνες, που σ' είδα.

Γιώργος: Και δε με πιστέψες.

Δημήτρης: Γιατί να σε πιστέψω;

Γιώργος: Γιατί τώρα έχουμε αλλάξει πίστα.

Δημήτρης: Κάθε φορά οι ίδιες μαλακίες.

Γιώργος: Δεν είναι το ίδιο.

Δημήτρης: Κάθε φορά το ίδιο παραμύθι. *(Αλλάζοντας τη φωνή του)* «Έχουμε πλάτες. Μη φοβάσαι. Δε μας πειράζει κανείς». Και στο τέλος ποιος την πλήρωσε; Ο μαλάκας. Ο μαλάκας την πλήρωσε για να βγει λάδι τ' αρχίδι.

Γιώργος: Μας πρόσεξε. Μας πρόσεξε όλους.

Δημήτρης: Σας πρόσεξε, ε; Κι εμένα με πρόσεξε, έβαλε τους δικούς του να μου τη φέρουν. Να μου φορτώσουν κι άλλα δέκα χρονάκια.

Γιώργος: Αποκλείεται.

Δημήτρης: Ξέρεις εσύ καλύτερα;

Γιώργος: Ναι, ξέρω.

Δημήτρης: Τι είναι αυτό πάλι; Τι ξέρεις; Τι σας έχει πιάσει όλους και μου μιλάτε με μισόλογα;

Ο Γιώργος αποφεύγει να απαντήσει. Σιωπή.

Γιώργος: Δεν ήταν εύκολα. Τον πρώτο καιρό πέσαν όλοι σαν κοράκια να φάνε τις δουλειές. Με τον Βάνδαλο μέσα, βγήκαν όλοι παγανιά.

Δημήτρης: Ποιοι όλοι ρε μαλάκια. Ποιοι ξέραν τις δουλειές μας;

Γιώργος: Όλοι. Όλοι.

Δημήτρης: Έτσι σου πε, κι εσύ το 'χαψες.

Γιώργος: Δεν έχαψα τίποτα. Η δουλειά με τα τιμολόγια έπεσε με τη μία. Μπήκαν άλλοι είκοσι στην ιστορία. Λες να μας περίμεναν;

Δημήτρης: Αυτός μου την έστησε.

Γιώργος: Πως; Σου κουνούσε τα χέρια σου όταν σαπάκιασες εκείνον τον φουκαρά απ' το λογιστήριο;

Δημήτρης: Ήταν έτοιμος να μας δώσει.

Γιώργος: Ναι, σίγουρα. Και να μπει κι ο ίδιος είκοσι χρόνια μέσα.

Δημήτρης: Ήταν σου λέω.

Γιώργος: Και γιατί δεν το έκανε όταν η γιόμενά του έκανε μήνυση;

Δημήτρης: Για να καλύψει τον Άκη σου.

Γιώργος: Για να καλύψει τον κώλο του δεν το 'κανε. Βάνδαλος σου λέει. Όνομα και πράγμα. Μόνο τσαμπουιάς κι από νιονιό κουκούτσι.

Δημήτρης: Ε τι να κάνουμε. Εμείς δεν πήγαμε στα πολυτεχνεία.

Γιώργος: Ναι, ξέρω, ξέρω. Είχες να φροντίσεις για μας. Άστα αδερφούλη. Αλλού αυτά.

Δημήτρης: Αλλού ε;

Γιώργος: Αλλού

Δημήτρης: Να φύγεις κι εσύ με την άλλη. Δε θέλω κανέναν σας εδώ μέσα. Θα μείνω μόνος μου με τη γριά.

Γιώργος: Δε θα πάει κανείς πουθενά.

Δημήτρης: Έλα;

Γιώργος: Μ' άκουσες.

Δημήτρης: Δεν έκανες εσύ χρόνο μέσα, γι' αυτό μιλάς με τέτοιο ύφος.

Γιώργος: Δε φταίμε εμείς επειδή εσύ δεν μπορείς να ελέγξεις τα νεύρα σου.

Δημήτρης: Χωρίς τα νεύρα μου δε θα γινόταν τίποτα απ' όλα αυτά.

Γιώργος: Είπαμε να τους τρομάξεις. Όχι να τους αφήσεις ανάπηρους.

Δημήτρης: Πολλά λες.

Γιώργος: Δε λέω μόνο. Κάνω.

Δημήτρης: Δηλαδή;

Γιώργος: Η νέα δουλειά πάει περίφημα.

Δημήτρης: Πόσο περίφημα;

Γιώργος: Πολύ. Πάρα πολύ.

Δημήτρης: Πάλι τιμολόγια;

Γιώργος: Όχι ρε. Ποιος ασχολείται τώρα μ' αυτά; Πέφτει τρελό κυνήγι εκεί.

Δημήτρης: Τότε;

Γιώργος: Πολλά ρωτάς.

Δημήτρης: Πολλά ρωτάω;

Γιώργος: Είσαι μέσα; Αν είσαι, θα μάθεις. Αν όχι, σε παρακαλώ να βρεις άλλο μέρος να μείνεις.

Δημήτρης: Θα με διώξεις απ' το σπίτι μου;

Γιώργος: Θα σε διώξω απ' όπου στο διάολο θέλω.

Δημήτρης: Τι είπες ρε λαγουδάκι;

Γιώργος: Αυτό που άκουσες κοπελιά.

Δημήτρης: Έλα δω ρε.

Στη σκηνή μπαίνει η Ελένη.

Ελένη: Ε, ε τι πάθατε; Για όνομα του Θεού. Σταματήστε.

Δημήτρης: Ξαναπέστο ρε. Ξαναπέστο.

Γιώργος: Κοπελιά. Κοπελιά.

Δημήτρης: Έλα δω ρε.

Γιώργος: Ούου κοπελιά.

Οι δυο άντρες έρχονται στα χέρια.

Ελένη: Σταματήστε.

Δημήτρης: Τώρα θα δεις.

Γιώργος: Άσε με. Άσε με.

Ελένη: Σταματήστε.

Έντονος φωτισμός, η Ελένη φαίνεται να καταλαμβάνεται από το πνεύμα της Ρέας. Το ίδιο όμως φαίνεται να παθαίνουν κι οι άλλοι δύο. Ο Δημήτρης καταλαμβάνεται από το πνεύμα του Δία και ο Γιώργος καταλαμβάνεται από το πνεύμα του Ποσειδώνα.

Ελένη / Ρέα: Πατέρα μου Ουρανέ, εσύ που την όψη του ουράνιου θόλου στο πρόσωπο σφαλίζεις, και κυρίαρχος της πρώτης γενιάς στη Γη, τη μητέρα σου και τη μητέρα μου Γαία, με το σπέρμα σου εβλόγησες, εσύ που τα πάντα δυναστεύεις, τα πάντα ορίζεις και τα πάντα θωρείς, βοήθησέ με.

Δημήτρης / Δίας: Εσύ Πρωτόγεννε, γηραιότερε των Θεών και των στοιχείων της φύσης, εσύ πρωτότοκε γιε της Γαίας και του Έρωτα, που γεννήθηκες την ώρα του ύπνου της, χωρίς γονιμοποίηση, για να την περιβάλλεις και να είναι αιώνιος και ασφαλής ο οίκος των μακάριων θεών.

Ελένη / Ρέα: Εσύ πρώτο αρσενικό στοιχείο της γης, τους γιους μου Δία και Ποσειδώνα όπλισε, με τη δύναμη του κεραυνού και το θάρρος των μεγάλων κυμάτων, ειδικήση να πάρουν, και τον μισητότερο των μισητοτέρων, Τιτάνα Κρόνο να σκοτώσουν.

Δημήτρης / Δίας: Με το δρεπάνι από ατσάλινο αδάμαντα, που η διπρόσωπη Γαία από τα έγκατά της ανάβλυσε, και ο φθονερός πατέρας μου ο Κρόνος, χρησιμοποίησε, να σε ευνουχίσει την ώρα που κοιμόσουνα, όπλισέ με ειδικήση να πάρω στο όνομά σου, εσύ Πρωτόγεννε, γηραιότερε των Θεών και των στοιχείων της φύσης.

Γιώργος / Ποσειδώνας: Δία, εσύ βασιλιά των Θεών, που οι κεραυνοί σου το δίκαιο πάνω στο άδικο, την ημέρα πάνω στη νύχτα και τη ζωή πάνω στο χάος επιβάλλουν, προτού με ειδικήση το βλέμμα σου ποτίσεις, σιέψου τον κύκλο του αίματος που πας να αρχίσεις. Πανούργος και φιλόδοξος ο πατέρας μας Κρόνος, ανέτρεψε τον Πρωτόγεννο Ουρανό με τη βοήθεια της Γαίας, αλλά φοβούμενος μια μοίρα ίδια, μας κατάπτε όλους εμάς, τα παιδιά του, παρ' εκτός εσένα.

Ελένη / Ρέα: Εγώ, η γυναίκα και αδελφή του, η μητέρα σας Ρέα, σ' έκρυφα εσένα, το τελευταίο μου παιδί, και έδωσα στον Κρόνο μια φασκιωμένη πέτρα να καταπιεί, αντί για βρέφος.

Γιώργος / Ποσειδώνας: Μεγαλώνοντας εσύ, από τη νύμφη Κυνοσούρα, την οποία σε ένδειξη ευγνωμοσύνης, τοποθέτησες ανάμεσα στα αστέρια, μας ελευθέρωσες δίνοντας στον Κρόνο να πει δηλητήριο. Οργισμένο πόλεμο τώρα ζητάς εσύ, μεταξύ των Τιτάνων και των Ολύμπιων, που θα κρατήσει χρόνια και το αποτέλεσμα του θα φέρει μόνο δυστυχία.

Δημήτρης / Δίας: Τιτανομαχία, τον ονομάζω εγώ αδερφέ μου αυτόν τον αγώνα, και θα κρατήσει δέκα χρόνια, ώσπου ο Κρόνος και οι Τιτάνες σύμμαχοί του, να νικηθούν και να φυλακιστούν στο χώμα.

Ελένη / Ρέα: Στα Τάρταρα θα φυλακιστούν, εκεί όπου βασανίζονται οι κακοί μετά τον θάνατό τους. Στα τριςβαθα της Γης θα πέσουν, μετά από εννέα ημέρες και εννέα νύχτες, στον πύργο των Ταρτάρων, που από τριπλά τείχη χάλκινα περιβάλλεται, και σιδερένιο και σφυρήλατο οι Κύκλωπες τον έχουν κατασκευάσει, και στην είσοδο του άξιοι προστάτες ο Κέρβερος και η Ερινύα Αληκτώ στέκουν.

Γιώργος / Ποσειδώνας: Αδελφέ μου σ' εκλιπαρώ τη γνώμη σου ν' αλλάξεις, και από έναν πόλεμο ολοκληρωτικό, θεούς κι ανθρώπους ν' απαλλάξεις.

Ελένη / Ρέα: Ποσειδώνα, η γνώμη σου, αδυναμία μόνο δείχνει. Τον αδερφό σου, σαν άρχοντα άφησε, τον νόμο να επιβάλλει.

Γιώργος / Ποσειδώνας: Αχάριστη μητέρα μου, στον όλεθρο μας στέλνεις. Τον αδερφό και άντρα σου, ποθείς το δίχως άλλο, από το χέρι μας νεκρό να δεις, κι όχι από τον νόμο.

Δημήτρης / Δίας: Και τους δυο σας άκουσα, κι απόφαση παίρνω τώρα, τον μισητό πατέρα μου, να του μετράει η ώρα, που τα εννιά μερόνυχτα, στον πύργο θα τον φέρουν, απ' των παιδιών του την εκδίκηση, να μην τον

συνεφέρουν. Η Τιτανομαχία είναι ο πόλεμος, κι αυτός δεν κρύβει πόνο, αφού έχω τα αδέρφια μου στο πλάι μου, και τη μάνα μας οδηγό μας.

Γιώργος / Ποσειδώνας: Ω εσύ κακούργα μάνα μας, εσύ καταραμένη. Που τα παιδιά σου στη μάχη έστειλες, και δεν είσαι μετανιωμένη.

Ο έντονος φωτισμός σβήνει. Η Ελένη, ο Δημήτρης και ο Γιώργος φαίνεται να επανέρχονται.

7.

Στη σκηνή εμφανίζεται ο Άκης, ντυμένος σαν αρχηγός συμμορίας.

Άκης: Η ησυχία με κάνει να θέλω να σκοτώσω κάποιον. Δεν ξέρω ποιον.

Ο Άκης πηγαινοέρχεται στη σκηνή.

Γιώργος: Ετοιμάζεται ο Μηνάς και φύγαμε. Το σχέδιο σε χρειάζεται είκοσι λεπτά.

Άκης: Οι άνθρωποι κάνουν σχέδια χιλιετίες τώρα. Από τότε που αντίκρυσαν τον ήλιο, θέλουν να τον δουν να παγώνει. Ζούνε τις ζωές τους και το μόνο που θέλουν είναι να πέσει από κει πάνω σαν μια βαριά μολύβδινη σφαίρα. Φαντάσου τον ήχο που θα κάνει. Πούα. Μπούα. Μπχούα. Μπου. Μπουχούα (προσπαθεί να βρει τον ήχο).

Κανείς δε μιλάει.

Άκης: (Απευθυνόμενος στην Ελένη) Εσύ τους έβαζες πάλι επάνω;

Ελένη: Εγώ, δεν έχω ανάγκη να βάζω κανέναν επάνω. Από μόνοι τους έρχονται.

Άκης: Για τα γλυκά σου μάτια;

Ελένη: Αν η αλήθεια έχει γλυκά μάτια, τότε ναι.

Άκης: Τ' ακούσαμε κι αυτό. (αγριεμένα) Τους έχεις φλομώνει τόσα χρόνια στα ψέματα, και τώρα το παίζεις ιστορία;

Ελένη: Άφησες τα ρητά κι άρχισες τα νταηλίκια;

Δημήτρης: Ποια ψέματα; Τι λέει αυτός;

Άκης: (Απευθυνόμενος στον Δημήτρη) Η αχαριστία είναι το προνόμιο των θρασυδειλων.

Ελένη: Όπως κι η μεγαλομανία.

Δημήτρης: (Απευθυνόμενος στην Ελένη) Σε ρώτησα κάτι.

Άκης: Όταν ήμουν μικρός, η μάνα μου μ' έβαζε να την βλέπω να κάνει έρωτα με τους πελάτες της. Κάποια της είχε πει ότι έτσι θα γινόμουν άντρας. Στην αρχή νόμιζα πως ήταν παιχνίδι. Μετά άρχισε να μου σηκώνεται. Ήθελα να τη γαμήσω. Όταν άπλωσα τα χέρια μου να της πιάσω το στήθος, έπιασε ένα ψαλίδι από δίπλα της και μου έκοψε το αυτί (*πιάνει το κομμένο του αυτί*). Θόλωσα. Της όρμησα. Άρχισα να την χτυπάω. Αλλά όσο τη χτυπούσα, τόσο αυτή γελούσε. «Μα είσαι μικρός», μου έλεγε. «Είσαι πολύ, πολύ μικρός. Δεν μπορείς ακόμη. Δεν μπορείς ακόμη. Είσαι μικρός».

Ελένη: Η μάνα σου δεν ήταν πουτάνα. Εσύ όμως ήσουν. Κι ακόμη είσαι.

Άκης: Άφησες τις εξυπνάδες κι άρχισες τις καλοσύνες;

Ελένη: Όπως μπορεί ο καθένας.

Άκης: Μάλλον δεν μπορείς όσο καλά χρειάζεται.

Ελένη: Σου είπα να τους αφήσεις ήσυχους. Μην τους μπλέκεις στις βρωμοδουλειές σου.

Άκης: Αυτές οι βρωμοδουλειές σε ταΐζουν τόσα χρόνια.

Ελένη: Να τις κάνεις μόνος σου.

Γιώργος: Όπα. Μισό. Διάλειμμα για πέντε. (*Απευθυνόμενος στον Άκη, κοιτάζοντας την Ελένη*) Δεν είναι κακή. Καθόλου κακή μάλιστα. Τι λες; Το σκέφτεσαι;

Άκης: Άντε ρε. Αυτό θέλει τσαγανό. Αυτή στα πρώτα πέντε λεπτά θα βάλει τα κλάματα.

Ελένη: (*έξαλλη*) Θα τους αφήσεις ήσυχους;

Δημήτρης: (*Απευθυνόμενος στον Γιώργο*) Μικρέ, παράτα τα όσο είναι νωρίς. Αυτός κοιτάζει μόνο την πάρτη του.

Άκης: *(Απευθυνόμενος στον Δημήτρη)* Εσύ θα κλαιγεις σαν το κοριτσάκι για πολύ ακόμη;

Ο Δημήτρης αποφεύγει να του απαντήσει.

Άκης: *(Απευθυνόμενος στον Δημήτρη)* Σε ρώτησα κάτι.

Δημήτρης: Ό,τι θέλω θα κάνω.

Άκης: Ναι, αυτό το ξέρουμε. Έτσι έκανες και σε χώσανε μέσα.

Δημήτρης: Τι θέλεις;

Άκης: Αν μπορούσα να στο απαντήσω αυτό, θα ήμουν το πιο ευτυχισμένο πλάσμα στο σύμπαν.

Δημήτρης: Στο σύμπαν;

Άκης: Τι; Μόνο εσείς θα παίζετε τους θεούς; Ωραίος είσαι ρε μάγικα. Ξέρω κι εγώ.

Έντονος φωτισμός, ο Άκης φαίνεται να καταλαμβάνεται από το πνεύμα του Κρόνου. Το ίδιο όμως φαίνεται να παθαίνουν κι οι άλλοι τρεις. Η Ελένη από το πνεύμα της Ρέας, ο Δημήτρης από το πνεύμα του Δία και ο Γιώργος από το πνεύμα του Ποσειδώνα.

Άκης / Κρόνος: Είμαι εγώ ο Τιτάνας Κρόνος, γιος του Ουρανού και της Γης, άξιος διάδοχος του πατέρα μου, θεός της συγκομιδής. Με το κρυστάλλινο δρεπάνι μου, όλα τα πλούτη της μητέρας μου Γης, στους ανθρώπους τα προσφέρω.

Γιώργος / Ποσειδώνας: Μακάριε πατέρα Κρόνε, την ευπλαχνία και την αγαθότητά σου επικαλούμαι.

Ελένη / Ρέα: Αγάπη και τρυφερότητα, ζητάς εσύ κοσμοσείστη Ποσειδώνα, από κάποιον ανίκανο να την προσφέρει.

Δημήτρης / Δίας: Από εκείνον που σας κατασπάραξε όλους, και χρειάστηκε εγώ, ο Δίας, πατέρας θεών και ανθρώπων, με τη βοήθεια της μητέρας μας Ρέα, από τα σπλάχνα του να σας ελευθερώσω.

Άρης / Κρόνος: Είναι στην τάξη των πραγμάτων κανόνας, τα πραγματικά αρσενικά τον πατέρα τους να εκθρονίζουν. Όμως είναι στη ζωή νόμος, τον θάνατο κανείς να μην αναζητά, και να τον πολεμά μέχρι τέλους.

Γιώργος / Ποσειδώνας: Τη σοφία που τα χρόνια θα σου φέρουν, και τα γεράματα, που την ανάγκη για εξουσία θα μετριάσουν, σιέψου εσύ άρχοντα όλων των Τιτάνων Κρόνε, και την οργή σου απάλυνε.

Ελένη / Ρέα: Λόγια σε κάποιον που δεν ακούει, είναι λόγια πεταμένα στον αέρα.

Δημήτρης / Δίας: Αρκετά τα λόγια κι οι ψεύτικες υποσχέσεις. Τιτανομαχία, τον ονομάζω εγώ αυτόν τον αγώνα, ώσπου ο Κρόνος και οι Τιτάνες σύμμαχοί του, να νικηθούν και να φυλακιστούν στο χώμα.

Άρης / Κρόνος: Την πρόκληση σου, αγάριστε γιε μου Δία, με έργα θα την απαντήσω. Και θα ναι τα έργα μου, ισχυρότερα από την απερισιεψία σου να με αμφισβητήσεις. Την κατάρα του πατέρα μου Ουρανού, να πάθω το ίδιο που εγώ του έκανα, από τα παιδιά μου, θα τη σπάσω. Και θα ναι η οργή μου φωτιά που θα σας κατακάψει όλους.

Ελένη / Ρέα: Εδώ είμαστε και καμιά φωτιά σου δε μας σκιαάζει.

Άρης / Κρόνος: Την οργή μου πρώτη από όλους εσύ, άτιμη γυναίκα, θα νιώσεις.

Δημήτρης / Δίας: Με μένα θα λογαριαστείς, κι άφησέ την μονάχη.

Άρης / Κρόνος: Μ' όλους θα λογαριαστώ και νικητής θα είμαι. Γιατί έχω το δίκιο της ζωής στο πλάι μου, κι εσείς το σκότος του θανάτου.

Γιώργος / Ποσειδώνας: Όχι, πατέρα σύνελθε και την οργή σου κράτα.

Άρης / Κρόνος: Καταραμένοι όλοι να 'σαστε, κι ετοιμαστείτε για φοβέρα, που τα μυαλά σας ψέμα γέμισε, του Ουρανού η σφαίρα. Κανείς δε με

γικρεμίζει από το θρόνο μου, κι αυτό σας λέω τώρα, πως κι εκείνον θα καταπιώ, στην πρόπουσα την ώρα.

Ο έντονος φωτισμός σβήνει. Οι τέσσερις τους φαίνεται να επανέρχονται. Στη σκηνή μπαίνουν η Μυρτώ και ο Μηνάς.

Μυρτώ: *(Κοιτάζοντας τον Άκη)* Α κατάλαβα. Ήρθε κι έδωσε το σύκο.

Μηνάς: Αγάπη μου, όταν είναι παρόντα, όλα τα αγαπημένα σου πρόσωπα, θα πρέπει να τα προσεγγίζεις με αγάπη και τρυφερότητα.

Μυρτώ: Σημαίνει κάτι αυτό;

Μηνάς: Φυσικά.

Μυρτώ: Τι σημαίνει ρε Μηνά; Ότι όταν αγαπάς κάποιον, πρέπει να τον αγαπάς;

Μηνάς: Ναι. Τους προσεγγίζεις με αγάπη και τους προετοιμάζεις για την Ημέρα της Κρίσης.

Μυρτώ: Ημαρτον Θεέ μου. Το 'χεις χάσει τελείως;

Άκης: Κατά Ματθαίον Κεφάλαιο 25

Μηνάς: Ακριβώς Άκη. Η παραβολή των δέκα παρθένων.

Άκης: Δέκα παρθένες περιμένουν έναν γαμπρό. Οι πέντε έφεραν αρκετό λάδι για τις λάμπες, που θα χρησιμοποιούσαν κατά την διάρκεια της αναμονής τους, ενώ οι άλλες πέντε χρειάστηκε να αγοράσουν περισσότερο λάδι μετά την καθυστέρηση της άφιξης του γαμπρού.

Μηνάς: Οι πέντε παρθένες που ήταν προετοιμασμένες για την άφιξη του γαμπρού ανταμείφθηκαν, ενώ ο γαμπρός απαρνήθηκε τις πέντε που δεν ήταν προετοιμασμένες.

Δημήτρης: Κι αυτό το 'χεις προβάρει;

Μηνάς: Ποικιλία κι έτσι. Αν δεν πήγαινε καλά το ένα, μόστραρα το άλλο.

Άκης: Να είσθε άγρυπνοι και έτοιμοι, όπως αι φρόνιμοι παρθένοι, διότι δεν γνωρίζετε την ημέρα ούτε την ώραν, κατά την οποίαν ο υιός του ανθρώπου, ο νυμφίος της Εκκλησίας, ο Κύριος και κριτής της οικουμένης, έρχεται.

Ελένη: Καμιά Ημέρα της Κρίσης δε φοβάται ο καθαρός ουρανός.

Άκης: Πάντα τόσο σίγουρη για όλα.

Γιώργος: Ναι, ok. Σόρυ που σας το χαλάω, αλλά το συνεργείο είναι έτοιμο για γύρισμα, οπότε κι εμείς πρέπει να πηγαίνουμε. Ο Μηνάς είναι εδώ, έτοιμος. Οπότε. Ένα εικοσάλεπτο θα πάρει μόνο. Ίσως και λιγότερο.

Άκης: Ποιους έχεις σήμερα;

Γιώργος: Όπως τα 'παμε. Μοιράζει ο Γουόλτερ και παίζουν Μάικ, Τζίμι και Μαρί.

Άκης: Σου 'πα, αντί για τη Μαρί να βάλεις τη Σικάιερ.

Γιώργος: Δεν παίζει. Με την καμιά όμως. Η γυναίκα είναι κοσμάρα.

Άκης: Σε μένα όμως θα 'ρχεται πάλι και θα μου κλαίγεται.

Γιώργος: Στείλτη σε μένα.

Άκης: Νόμιζες ότι θα έκανα κάτι διαφορετικό;

Μηνάς: Εμ... συγγνώμη. Εγώ μπορώ να κάνω τον Τόνυ;

Γιώργος: Τον Τόνυ;

Άκης: Κατάλαβα. Από άλλο ανέκδοτο.

Μυρτώ: Ποιος Τόνυ αγάπη μου;

Μηνάς: Ένας είναι ο Τόνυ. Ο Τόνυ Σοπράνο.

Γιώργος: Ο Τόνυ Σοπράνο; Θεε να πάρεις τον κλαψιάρη χοντρομπαλά από το Σοπράνος και να τον βάλεις στο Breaking Bad;

Μυρτώ: Μωρό μου. Πραγματικά όμως.

Γιώργος: *(Απευθυνόμενος στον Μηνά)* Μπορείς απλά να μη μιλάς; Μπορείς σε παρακαλώ να μη σιέφτεσαι;

Άκης: Καλά, για οντισιόν είναι σήμερα. Σωστά;

Γιώργος: Ε, ναι. Απλά σκεφτόμουν να κάνουμε κι ένα μικρό ίντρο στον χαρακτήρα.

Ελένη: Να μην τον ανακατεύετε.

Άκης: Να κοιτάς τη δουλειά σου.

Ελένη: Αυτή είναι η δουλειά μου.

Δημήτρης: Μηνά, δεν είναι ανάγκη να πας.

Μηνάς: Μη φοβάστε. Μια απλή οντισιόν θα ναι.

Γιώργος: Ναι. Θα μπορούσες να το πεις κι έτσι.

Άκης: Πάμε. Είκοσι λεπτά μαξ.

Γιώργος: Ναι. *(Απευθυνόμενος στον Μηνά)* Προχώρα Τόνυ.

Μηνάς: Έτοιμος για δράση.

Άκης: Έτσι σε θέλω.

Μηνάς: Μάχιμος. Πάντα.

Μυρτώ: Γιώργο, να τον προσέχεις.

Γιώργος: Μη φοβάσαι. Δε θα πάθει τίποτα.

Ο Άκης, ο Μηνάς και ο Γιώργος αποχωρούν από τη σκηνή.

8.

Στη σκηνή παραμένουν ο Δημήτρης, η Ελένη και η Μυρτώ.

Δημήτρης: Πες μας τι δουλειά είναι αυτή.

Μυρτώ: Δεν ξέρω.

Ελένη: Ξέρεις. Όλα τα ξέρεις. Μόνο εμένα έχετε αφήσει απ' έξω.

Μυρτώ: Ναι, ενώ θα 'πρεπε να τα ξέρεις όλα, για να σου ξεφεύγουν πράγματα δεξιά κι αριστερά.

Ελένη: Που να μου ξεφεύγουν; Μ' αφήνετε να μιλήσω σ' άνθρωπο;

Μυρτώ: Γιατί; Υπάρχει κάποιος που θέλει να σου μιλήσει;

Δημήτρης: Πες μας τι είναι.

Ο Δημήτρης πλησιάζει απειλητικά την Μυρτώ.

Μυρτώ: Ωχ, πάλι τα ίδια; Νομίζεις ότι μ' απειλές θα με κάνεις να μιλήσω;

Δημήτρης: Ο άντρας σου είναι μαζί τους και κινδυνεύει.

Ελένη: Δεν την ενδιαφέρει. Ούτε για άντρα, ούτε για τίποτα.

Μυρτώ: Σταμάτα να το λες αυτό.

Δημήτρης: Μίλα

Ελένη: Λέγε

Έντονος φωτισμός, η Μυρτώ φαίνεται να καταλαμβάνεται από το πνεύμα της Ήρας. Το ίδιο όμως φαίνεται να παθαίνουν κι οι άλλοι δύο. Η Ελένη από το πνεύμα της Ρέας και ο Δημήτρης από το πνεύμα του Δία.

Μυρτώ / Ήρα: Είμαι εγώ η αερόμορφη, αθάνατη Ήρα, θεά των γυναικών, του τοκετού και της οικογένειας. Από την κοιλιά του μισητού πατέρα μας Κρόνου, εσύ άντρα κι αδερφέ μου, περίφρανε Δία, μ' ελευθέρωσες.

Δημήτρης / Δίας: Χρυσόθρονη και χρυσόπεπλη, γυναίκα κι αδερφή μου, εσύ παντογένηθλη Ήρα, πες μας τα δολοπλόκα σχέδια ειδικής σου κατέστρωσες, για να συνθλίψεις τον φθονερό μας πατέρα.

Μυρτώ / Ήρα: Ο καημός της καλλιστέφανης μητέρας μας Ρέα, στα σπλάχνα μου ξύπνησε την ιδέα, τη βοήθεια του Τιτάνα Υπερίωνα να ζητήσω.

Ελένη / Ρέα: Κόρη μου εσύ πανδαμάτειρα Ήρα, πώς θα ρεΐς εσύ, ότι ένας Τιτάνας το χέρι του σε άλλον, με δόλο θα σηκώσει;

Μυρτώ / Ήρα: Με την υπόσχεση ότι, με την εξαφάνιση του μισητού Κρόνου, μόνος εκείνος ενορχηστρωτής του διαστήματος, θέση θα λάβει ως ο δέκατος τρίτος στο πάνθεο των αθανάτων.

Δημήτρης / Δίας: Υπόσχεση ψεύτικη, που δεν μπορείς να φέρεις εις πέρας εσύ μονάχη, έδωσες στη δύναμη που θέτει σε κίνηση πλανήτες, ήλιο, σελήνη, αστέρια κι όλες τις εποχές που αυτά γεννάνε;

Μυρτώ / Ήρα: Υπόσχεση που θα με βοηθήσει ο αδερφός μας Ποσειδώνας να κάνω αλήθεια.

Ελένη / Ρέα: Τον Ποσειδώνα μην τον υπολογίζεις, καθώς με το μέρος του Κρόνου συνταχθεί έχει.

Μυρτώ / Ήρα: Αυτό να δείχνει θέλει, την εύνοιά του για να κερδίσει, αλλά η αλήθεια από αυτό πολύ απέχει.

Ελένη / Ρέα: Αχ, γιε μου Ποσειδώνα, που τα λόγια σου τόσο σκληρά σημαδέψει εμένα είχαν, τελικά από αγάπη τα έκανες όλα.

Μυρτώ / Ήρα: Τον τρισκατάρατο Κρόνο, ο Τιτάνας Υπερίωνας με τη βοήθεια του αδερφού μας Ποσειδώνα, στα τριςβαθα της Γης θα γκρεμίσουν, και μετά από εννέα ημέρες και εννέα νύχτες, στον πύργο των Ταρτάρων θα φυλακίσουν.

Δημήτρης / Δίας: Κι ύστερα; Με τον Υπερίωνα και την υπόσχεση τι θα γίνει;

Μυρτώ / Ήρα: Οπλόσμιε Δία, τότε αναλαμβάνεις τον ρόλο σου εσύ, και με την άστοχη αστραπή σου, κατατροπώνεις τον μωροφιλόδοξο Υπερίωνα, στέλνοντάς τον κι αυτόν στα Τάρταρα, γιατί είναι πάντα ευκολότερο να αντιμετωπίζεις έναν έναν τους εχθρούς σου κι όχι όλους μαζί σαν ομάδα.

Δημήτρης / Δίας: Δολοφρονέουσα Ήρα, κάτι λιγότερο από εσένα, κανείς μας δεν περίμενε.

Ελένη / Ρέα: Τι λαμπρό κι έξοχο σχέδιο είναι, και τι άλλο μια μάνα να ζητήσει, όταν και τα τρία παιδιά της για κείνη να εκδικούνται βλέπει;

Ο έντονος φωτισμός σβήνει. Οι τρεις τους φαίνεται να επανέρχονται.

Δημήτρης: Κάνουν τέτοια δουλειά κι οι άλλοι τους έχουν αφήσει ήσυχους;

Μυρτώ: Σου είπα ό,τι ξέρω.

Ελένη: Καλά οι τράπεζες δεν τους έχουν πιάσει;

Μυρτώ: Εσύ μας δουλεύεις σωστά;

Ελένη: Δεν καταλαβαίνω τι λες.

Μυρτώ: Χάνεσαι, εξαφανίζεσαι στον κόσμο σου, κάνεις την Τιτανίδα Ρέα και μετά μπορείς και καταλαβαίνεις πως δεν τους έχουν πιάσει οι τράπεζες;

Ελένη: Γιατί, νομίζεις πως είμαι μόνη μου εκεί;

Μυρτώ: Ποιος άλλος είναι;

Δημήτρης: (*Διακόπτοντάς τες, απευθυνόμενος στη Μυρτώ*) Είναι σε συμφωνία με τους άλλους;

Μυρτώ: Από όσο ξέρω όχι. Ο Άικης ήθελε να πάρουν τη δουλειά μόνοι τους.

Δημήτρης: Και τι ακριβώς κάνουν με τις πιστωτικές; Βάζουν άλλο μηχάνημα επάνω στα μηχανάκια των εμπόρων και χρεώνουν έξτρα λεφτά;

Μυρτώ: Δε φαίνεται η χρέωση στους πελάτες, περνάει κάπου άλλου. Δεν ξέρω να σου πω ακριβώς. Ό,τι κρυφάκουσα σου λέω κι ό,τι μου 'χει ψευτοπειί ο Μηνάς.

Ελένη: Είναι απλά θέμα χρόνου να τους βρουν.

Μυρτώ: Δεν είναι τόσο απλό. Τη δουλειά δεν τη σιέφτηκαν τα δικά μας τα τζιμάνια. Έχει βγει μέσα από τα τμήματα πληροφορικής των τραπεζών.

Δημήτρης: Που είναι ο κίνδυνος;

Μυρτώ: Ε φαντάζομαι να καταλάβουν μέσα από την τράπεζα ότι τα λεφτάκια κάνουν φτερά ή...

Ελένη: Η';

Μυρτώ: Να σκοτωθούν μεταξύ τους.

Η Ελένη απομακρύνεται από κοντά τους και ακούει από απόσταση.

Δημήτρης: Ποιοι;

Μυρτώ: Ο Άκης κι η συμμορία του μ' όσους άφησαν απ' έξω, ή...

Δημήτρης: Εσύ θα μας σιάσεις...

Μυρτώ: Οι δικοί μας μεταξύ τους.

Η Ελένη δείχνει ευχαριστημένη.

Δημήτρης: Γιατί το λες αυτό;

Μυρτώ: Δεν ξέρω.

Δημήτρης: Τι σ' έπιασε;

Μυρτώ: Δεν ξέρω. Μια προαίσθηση. Μου φάνηκε ξαφνικά πως αυτή θα ήταν η πιο φυσική έκβαση της ιστορίας.

Δημήτρης: Μα τον Θεό, δε σε καταλαβαίνω.

9.

Στη σκηνή εμφανίζονται ο Γιώργος και ο Μηνάς. Ο Μηνάς κρατάει τον Γιώργο από τον ώμο, επειδή φαίνεται πως έχει στραμπουλήξει το πόδι του.

Δημήτρης: Τι πάθατε;

Μυρτώ: Γιώργο;

Ελένη: Αγόρι μου...

Μηνάς: Δεν είναι τίποτα.

Γιώργος: Πιο σιγά. Πονάω.

Δημήτρης: Τι συνέβη;

Μηνάς: Ε να εκεί που πήγαμε...

Γιώργος: Οι φαιινές ιδέες της αδερφής σου.

Μυρτώ: Θα τον αφήσεις να μιλήσει;

Ελένη: Αγόρι μου, πες μου τι έπαθες; Δεν πιστεύω να στο έκανε αυτός;

Μηνάς: Δεν τα καταφέραμε Μυρτώ μου. Προσπαθήσαμε να γίνουν όλα όπως τα σχεδιάσαμε, αλλά...

Γιώργος: Τι σχεδιάσατε μωρέ; Έτσι εύκολα νομίζετε ότι γίνονται αυτά;

Μυρτώ: Δε βοήθησες;

Μηνάς: Αν δεν ήταν ο Γιώργης, τώρα δε θα 'μουν εδώ.

Δημήτρης: Δηλαδή; Προσπαθήσατε να φάτε τον Άκη;

Μυρτώ: Μα τι πήγε στραβά;

Δημήτρης: Με δουλεύετε; Όλα αυτά που μου λέγατε τόσες ώρες;

Γιώργος: Εδώ, ρώτα την αδερφή σου;

Μυρτώ: Σου 'πε κανέννας μας ότι θα τον αφήναμε Αρχηγό για πάντα; Που είναι αυτός τώρα; Τι του συνέβη;

Στη σκηνή μπαίνει ο Άκης με βαρύ οπλισμό και άγριες διαθέσεις..

Άκης: Ε λοιπόν κι η φασαρία με κάνει να θέλω να σκοτώσω κάποιον. Δεν ξέρω ποιον.

Ελένη: Εσύ το έκανες αυτό; Πώς μπόρεσες;

Δημήτρης: Μίλα. Τι συνέβη;

Άκης: Ε όχι δα. Μη μου κάνετε τους ανήξερους. Αφού όλοι μαζί ήσαστε στο κόλπο. Ο Λαγός με την ψεύτικη προσήλωση στο πρόσωπό μου, το νέο πουλέν που θα περάσει οντισιόν, η ξαφνική ανάγκη να βρεθώ έστω και για είκοσι λεπτά σε μια υπόθεση ρουτίνας. Λες κι εγώ είμαι χθεσινός. Ρε σε ποιον τα πουλάτε όλα αυτά; Ε; Ξέρετε σε ποιον τα πουλάτε;

Έντονος φωτισμός, όλοι οι ήρωες παίρνουν τους μυθολογικούς τους ρόλους.

Άκης / Κρόνος: Πατέρα μου Ουρανέ ετοιμάσου, γιατί έρχεται η δική σου ώρα, την πλεκτάνη τους ξεσκέπασα, με σένα θ' αναμετρηθώ τώρα.

Μυρτώ / Ήρα: Σε πλεκτάνη αναφέρεσαι, που κανείς μας δε γνωρίζει, πες τις υποψίες σου ή σώπασε για πάντα.

Άκης / Κρόνος: Ήρα κόρη μου, πλανεύτρα και δολοπλόκα, θαρρείς μόνο με τα λόγια σου από τον θρόνο θα με ρίξεις;

Δημήτρης / Δίας: Όχι με λόγια αλλά μ' έργα θα μιλήσουμε, κι όλοι εμείς μαζί στα Τάρταρα θα σ' εξοστρακίσουμε.

Άκης / Κρόνος: Τη δύναμή μου όλοι σας μαζί δε φτάνετε, ούτε στο μικρό μου δαχτυλάκι. Γι' αυτό ακούστε με καλά και μάθετε, πως θα φτάσουμε στ' Ουρανού το σπιτάκι.

Ελένη / Ρέα: Ένα σχέδιο είχες μόνο πάντα σου, εκείνον να σκοτώσεις, όμως γιατί θαρρείς εμείς συνεργοί θα γίνουμε, το όνομά μας να σπιλώσεις;

Μηνάς / Υπερίωνας: Ρέα, τον αδερφό μου άφησε, με σοφία θα μιλήσει.

Ελένη / Ρέα: Υπερίωνα, υποκριτή και πρόστυχε, δικό σου είναι το κρίμα που έχουμε ακόμη τούτον να μιλάει.

Μηνάς / Υπερίωνας: Υποκριτής επειδή δεν έπεσα στην παγίδα της θυγατέρας σου;

Γιώργος / Ποσειδώνας: Τα σχέδιά μας έπεσαν στου Χάρου τα ποδάρια, εσένα ακούμε Κρόνε πατέρα μας, πώς θες να ξεκάνουμε τ' Ουρανού τα κουράγια;

Άκης / Κρόνος: Σχέδιο απλό και ξάστερο, χωρίς δολοπλοκίες, σεις θα τον περικυκλώσετε και γω θα κάνω τ' άλλα, καταβοχθρίζοντάς τον μονομιάς, θα διώξω την κατάρα, που έριξε ο Πρωτόγεννος σ' όλους τους πατεράδες, τα παιδιά τους να μισούν και να μην τα συμπονάνε.

Μυρτώ / Ήρα: Κι η πράξη σου αυτή την κατάρα θα τη διώξει;

Άκης / Κρόνος: Ήρα κόρη μου δε σιέφτεσαι πως κι εμένα θα με διώξει; Αφού τον Ουρανό καταπίνοντας, θα μ' αποτελειώσει.

Ελένη / Ρέα: Αυτό είναι το σωστό και κάνε το, επιτέλους να σταματήσει, η κατάρα που ο πατέρας μας έριξε σε ολόκληρη τη φύση.

Ο έντονος φωτισμός σβήνει. Όλοι οι ήρωες φαίνεται να επανέρχονται.

Άκης: Μα πας καλά; Σου φαίνομαι πραγματικά για κάποιον που θα αυτοκτονήσει;

Ελένη: Αν δεν το κάνεις μόνος σου, ίσως να πρέπει να σε βοηθήσω.

Η Ελένη επιτίθεται στον Άκη.

Άκης: Σοβαρά τώρα; Μπορείς να σκοτώσεις αυτόν που αγαπάς περισσότερο από την ίδια σου τη ζωή;

Δημήτρης: Τον αγαπάς; Τι λέει αυτός;

Άκης: Χελόου ρε μάγκα. Τι παίζουμε τόση ώρα αρχαίο δράμα; Μ' έχεις πει εκατό φορές πατέρα. Τυχαίο; Δε νομίζω;

Δημήτρης: Πες μου τι λέει αυτός ο γελοίος;

Η Μυρτώ πλησιάζει τον Δημήτρη.

Μυρτώ: Ηρέμησε λίγο.

Δημήτρης: Το ήξερες κι εσύ;

Μηνάς: Δημήτρη.

Γιώργος: Όπα, αδερφέ. Προσπαθώ να στο πω από την ώρα που άρχισε η παράσταση.

Ελένη: Αγόρι μου.

Δημήτρης: Τόσα χρόνια, το ξέρατε όλοι; Και μ' αφήνατε να πιστεύω ότι ο πατέρας μας είχε πεθάνει;

Ελένη: Μπορεί ακόμη, μπορεί ακόμη να πεθάνει. Εκεί έχει πάρει ήδη την απόφασή του.

Δημήτρης: Τι λες; Σταμάτα. Τι τρέλες λες;

Ελένη: Βοήθησέ με. Βοήθησέ με να γυρίσουμε πίσω.

Ο φωτισμός προσπαθεί να επανέλθει στον μυθολογικό κόσμο αλλά αποτυγχάνει.

Άκης: Άδικος κόπος. Δεν πιάνει τόσο εύκολα.

Δημήτρης: Γιατί; Γιατί μου το κρύψατε.

Άκης: Για να γίνονται οι δουλειές ευκολότερα. Μην το παίρνεις τόσο προσωπικά.

Δημήτρης: *(Απευθυνόμενος στα αδέρφια του)* Εσείς; Γιατί δε μου είπατε κάτι;

Γιώργος: Ήσουν φυλακή αδερφέ όταν το μάθαμε. Δεν μπορούσαμε να στο πούμε τότε.

Η Ελένη παίρνει θέση και στη συνέχεια απαγγέλει τις οδηγίες της πρώτης σκηνής. Ο φωτισμός αλλάζει, η Ελένη φαίνεται ότι μέσω των οδηγιών σταδιακά μεταμορφώνεται στη Ρέα.

Ελένη: Κλείνετε τα μάτια. Γυρνάτε το κεφάλι σας τρεις φορές αριστερά και τρεις φορές δεξιά. Ισορροπείτε στο κέντρο. Αισθάνεστε το βάρος του κεφαλιού να πέφτει στον λαιμό σας. Ο λαιμός σας είναι δυνατός. Εμπιστευθείτε τον. Ο λαιμός σας αντέχει τα πάντα.

Άκης: Σταμάτα

Ελένη: Επαναλαμβάνετε πέντε φορές καλές, προφέροντας τις συλλαβές λαι – μου – διά. Λαι στο τέρμα της κατάβασης, μου στο μέσο και διά στην πλήρη ανάταση. *(Κάνει τις κινήσεις)* Λαι-μου-διά. Λαι-μου-διά. Λαι-μου-διά. Λαι-μου-διά. Λαι-μου-διά.

Άκης: Σου είπα σταμάτα.

Ελένη: Έχετε δημιουργήσει την πρώτη σας λαιμουδιά. Τώρα είναι η ώρα να την χρησιμοποιήσετε. Ισορροπείτε στο κέντρο. Αισθάνεστε το βάρος του κεφαλιού να πέφτει στον λαιμό σας. Ο λαιμός σας είναι δυνατός. Εμπιστευθείτε τον.

Άκης: Σταμάτα καταραμένη.

Ελένη: Ο λαιμός σας αντέχει τα πάντα. Μείνετε σταθερή. Αισθάνεστε τις σκέψεις σας να χύνονται στον λαιμό σας. *(Ξεροβήχει)* Προσοχή, μην πνιγείτε. Αδειάστε. Αφήστε τις σκέψεις σας να χυθούν απ' τη λαιμουδιά.

Έντονος φωτισμός όλοι οι ήρωες φαίνεται ότι καταλαμβάνονται από τους αντίστοιχους μυθολογικούς ήρωες.

Ελένη / Ρέα: Άντρα κι αδερφέ μου, Τιτάνα Κρόνε, την υπόσχεσή σου όλοι μας, θα σε βοηθήσουμε να εκπληρώσεις.

Άκης / Κρόνος: Τότε καιρό ας μη χάνουμε, κι ας πράξουμε αμέσως, τις τέσσερις γωνιές φυλάγετε κι εγώ εδώ στο κέντρο, με τη γυναίκα Ρέα μου, ροή στον πνιγμό θα δώσει.

Μυρτώ / Ήρα: Κι από μας πατέρα, πες μας τι χρειάζεσαι, αμέσως για να γίνει.

Άκης / Κρόνος: Από σένα Ήρα κόρη μου, να στείλεις το παγώνι, ψηλά μέσα στα μάτια του, να θαμπωθεί το φως του.

Γιώργος / Ποσειδώνας: Κι εγώ πατέρα προσκυνώ, τις εντολές σου για να κάνω.

Άκης / Κρόνος: Εσύ γιε μου Ποσειδώνα, με την τριάνα, μόλις ξεμυτίσει σούβλισ' τον, να μην μπορεί να πάρει ανάσα. Κι εσύ αδερφέ μου Υπερίωνα, πλανήτες, ήλιο και σελήνη, ανακιάτεψέ τα όλα σ' αχταρμά, σε ζάλη και συμφορά να πέσει.

Δημήτρης / Δίας: Κι από μένα πες μου τι χρειάζεσαι;

Άκης / Κρόνος: Από σένα γιε μου Δία, την αστραπή σου χρειάζομαι, να κατακάψεις και το τελευταίο ίχνος ζωής που του έχει απομείνει. Κι εσύ γυναίκα κι αδερφή μου, δώσε του ροή από το λαιμό στο στομάχι μου να μπει, και να μείνει εκεί στον αιώνα τον άπαντα.

Ο Κρόνος πέφτει αναίσθητος στο κέντρο της σκηνής στην αγκαλιά της Ρέας.

Δημήτρης / Δίας – Μυρτώ / Ήρα – Γιώργος / Ποσειδώνας – Μηνάς / Υπερίωνας: Την κατάρα του Πρωτόγεννου, εσύ έσπασες ύψιστε Κρόνε, καταπίνοντάς τον. Το χάδι του πατέρα στα παιδιά του, μόνο ζωή θα δίνει κι όχι θάνατο.

Ο έντονος φωτισμός σβήνει. Όλοι οι ήρωες φαίνεται να επανέρχονται. Ο Άκης είναι στην αγκαλιά της Ρέας κι οι υπόλοιποι βρίσκονται γύρω τους.

Άκης: Πάντα θες να περνάει το δικό σου.

Ελένη: Ηρέμησε, έχεις ταξίδι μπροστά σου.

Άκης: Σε αυτό θα είμαι μόνος μου.

Ελένη: Θα είμαι δίπλα σου κάθε στιγμή, όπως και τώρα.

Άκης: Τώρα; Τι είναι το τώρα;

Ελένη: Τώρα είναι που σου χαϊδεύω τα μαλλιά. Τώρα είναι που κάνουμε τους θεούς. Τώρα και τους ανθρώπους.